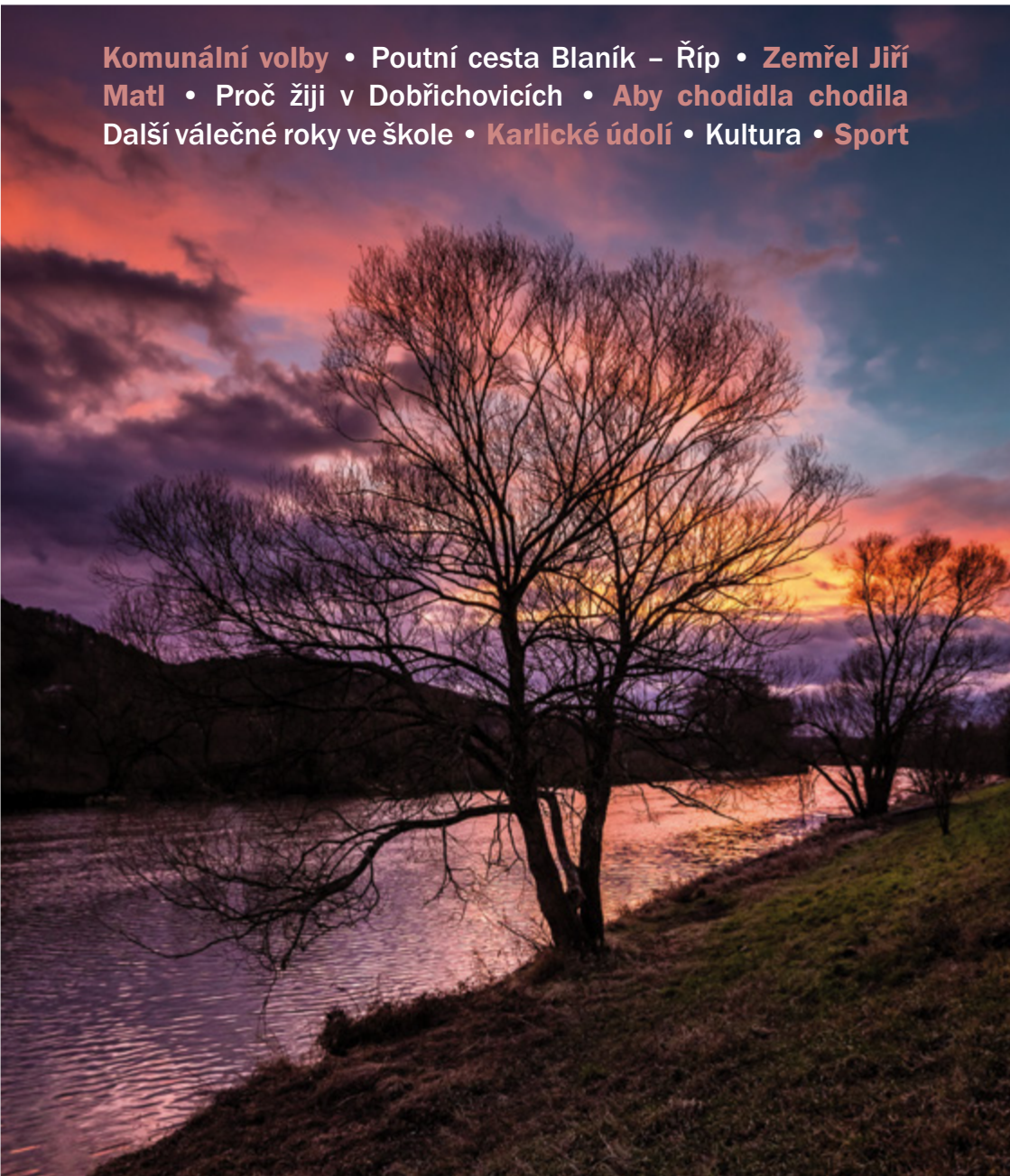

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Komunální volby • Poutní cesta Blaník – Říp • **Zemřel Jiří Matl** • Proč žiji v Dobřichovicích • **Aby chodidla chodila**
Další válečné roky ve škole • **Karlické údolí** • Kultura • Sport

Stavební prodej J+K a.s.

Poptejte nás!

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819
ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Po-Pá: 7-12 13-16, So-Ne: zavřeno

☎ 721 554 000 | 257 710 141

dobrichovice@stavebniprodej.cz | www.stavebniprodej.cz

DOBŘICH s.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU

časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně
v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

- * **A5** (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11.200 Kč (4x 2.800 Kč)
- * **A6** (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4 x 1 700 Kč)
- * **A5** (třetí strana obálky + PR článek) 5 000 Kč
Celoroční inzerce 16 000 Kč (4 x 4 000 Kč)
- * **A5** (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického
Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce
32.000 Kč (4x 8.000 Kč)

Partner získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění
PR článku a příp. další dohodnuté výhody.

Formáty menší než A6 budou přijímány dle
prostorových možností za smluvní ceny.

Nekomerční řádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Mikeš, mob. 605 179 192,
e-mail: gabeva@volny.cz

ZDE

může být

Vaše

inzerce

Podzimní zastavení

se Zpěvy staré Číny

V dnešním Zastavení se vrátíme o 1321 let zpátky a připomeneme si, že roku 701 se narodil významný čínský básník Li Po. Čtenářům je znám z klasické sbírky Zpěvy staré Číny, která obsahuje čínskou básnickou tvorbu od starověku do konce 13. století, volně upravenou Bohumilem Mathesiem. Básně Li Poa opěvují přírodu a krásy života, k nimž patří i vínečko, ale dovedou se zamyslet i nad smyslem lidského života. Uvedme alespoň jednu ukázkou:

HgS

Li Po: Tři kumpáni

Jasmínu loubí. Sedím u vína,
zve dobré druhy dobrá hodina -
a já jsem sám. Vtom náhle nad strání
kulatý měsíc se mi uklání,
já jemu. Se mnou v modrý nebes klín
můj kývá stín.
Společnost poklonami nešetří -
tak byl jsem sám a teď jsme tři.
Stín zdvíhá pohár. Copak nevidíš,
že dneska za vás za oba
pít musí moje hříšná nádoba?

Co je to ale, chlapani rozmilí?
Já piju, vy jste z toho opilí!
Měsíc se motá, žvatlá ke stínu,
ten se snítkou zas tančí jasmínu,
jen já tu sedím klidně při víně,
jim připíjím a dobré hodině.
Tož loutnu sem a píseň se mnou notte.
Pak na kutě mě chlapani doprovodte,
vždyť do jedné se vejdu postele
kumpáni světlé noci veselé.
A zítra navečer, až první hvězdy vzplanou,
u vína v loubí, chlapani, na shledanou!

Do podzimu!

Ale tentokrát hodně smutně.

Společnost Dobřich s.r.o. je sice vydavatelem Kukátka, já s vydáním každého čísla trávil spoustu času, ale ještě daleko více času a energie dával do každého Kukátka dr. Jiří Matl, šéfredaktor, jak jsme ho pracovně nazývali, předseda redakční rady, jak zněla oficiálně jeho funkce. Po mnoho let psal Jirka tato úvodní slova. Žádná další už ale nenapíše. 15. 7. t. r. ve svých 69 letech náhle zemřel. Z tohoto šoku se vzpomínáme velmi těžko. A zatím nevíme, zda najdeme sílu ve vydávání Kukátka bez Jirky pokračovat. Rozhodně ale dokončíme letošní 38. ročník, takže na toto podzimní číslo naváže začátkem prosince zimní číslo.

Teď držte v ruce podzimní Kukátko, v němž jsme vzpomínání na našeho šéfredaktora vyhradili řadu stránek. Ale taky připomínáme, že se blíží již deváté polistopadové svobodné komunální volby. Dále přinášíme aktuální zprávy z Wellness Dobřichovice, pamatujeme na Den české státnosti, přinášíme referát z poutní cesty Blaník – Říp, vracíme se k anketě o bydlení v Dobřichovicích, zmiňujeme úmrtí pana Karla Otavského z Černošic, historika umění, jehož dědeček byl první český rektor Univerzity Karlovy po vzniku republiky, a mnoho dalšího. V rubrice Školy najdete pozvání na slavnostní otevření nové školy v Letech, v rubrice O zdraví Vás Richard Vařa poučí, jak správně chodit. Nechybí ani historie, kultura, sport.

Daniel Havlík a redakce

Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (na náklady vydavatele dojde do všech dobřichovických domovních schránek) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce může o tuto formu požádat. Naopak, nepřejete-li si Kukátko dostávat v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme.

Pokud jde o elektronické verze příspěvků, posílejte je na redakční e-mailovou adresu kukatko@dobrich.cz. Dovolujeme si však požádat, **abyste svůj text nijak speciálně neformátovali**, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zasláné příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou. A pokud nám chcete opravdu udělat radost, pište, prosíme, slova kurs a diskuse se s. U psaní substantiva prezident či prezident si dovolujeme k veřejné debatě navrhnout, zda neodlišit touto grafikou, o kterého výtečníka se v daném případě jedná. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

Vaše redakce

Soutěž o titulní fotografie Kukátka stále pokračuje.

Opět prožíváme tvoření Kukátka nasměrovaného do příštího ročního období, tedy jsme uprostřed léta střídajícího parné a chladnější dny, ale vybíráme fotografii pro podzimní Kukátko. Pro titulní stránku jsme tentokrát zvolili snímek pana Zdeňka Matyáše. Pořídil ho sice 31.12.2017, ale stromy u řeky při západu slunce se náramně hodí právě pro podzim.

Experiment – soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník – pochopitelně i nadále pokračuje. Těšíme se na další Vaše fotografie. Neostýchejte se a posílejte nám průběžně záběry z našeho okolí, neobvyklé pohledy na dění v Dobřichovicích či emotivní záběry míst, jež všichni dobře známe. Nejhezčí fotografií vybere redakce Kukátka ke zveřejnění na titulu příštích Kukátek, a bude tak těšit nejen Vaši rodinu a známé, ale i další čtenáře našeho čtvrtletníku. **Upřednostňujeme snímky na výšku.** Z těch na šířku vždy musíme kus oříznout.

Neváhejte a své snímky posílejte na adresu studia, které zpracovává grafickou podobu Kukátka: info@retb.cz a v kopii na redakční adresu kukatko@dobrich.cz, uveďte prosím Vaše jméno, místo, kde byl snímek pořízen, a datum vytvoření. Velikost fotografie by měla být alespoň 3 MB. Rozhodně ji tedy pro poslání mailem nijak nekomprimujte.

Vaší tvorbě se meze nekladou, hlavním faktorem posuzování bude atmosféra korespondující s obdobím, v jakém Kukátko vychází. Takže... vezměte foťák do ruky, otevřete oči a ukažte nám, jak vidíte Dobřichovice právě Vy.

redakce

Podzimní zastavení	3
Slovo redakce	4
Soutěž	5
Aktuality	6
Z našeho života	10
Osobnosti	13
Anketa	25
Školy	26
O zdraví	27
Z historie	28
Spolky	34
Kultura	37
Sport	39

Dobřichovické **Kukátko**

Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda – in memoriam), MgA. Alžběta Šenkyříková, Mgr. Jana Váňová

Grafické zpracování: agentura R&B (retb.cz)

Tisk: Grafotechna Plus,
Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 8. 2022. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 11. 2022. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:

Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)

Distribuuováno zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: © Zdeněk Matyáš

Svobodné komunální volby podeváté

Zamyšlení nejdéle sloužícího zastupitele

Čtyři roky utekly jako voda a znovu půjdeme volit své místní zastupitele, tentokrát 23. a 24.9.2022. Od roku 1990 již podeváté. V době, kdy nedaleko na východě zuří regulérní válka, které se tak v zemi agresora nesmí říkat. V době, kdy politická scéna na nejvyšší úrovni je v mnoha zemích velmi rozpolcená a příznivci jedné nebo druhé strany jsou nesmiřitelnými odpůrci strany druhé. V době, kdy jeden z potenciálních kandidátů na prezidenta rozděluje i českou společnost a hraje na ty nejnížší pudy. Ale také v době, kdy se žádná zásadní rozpolcenost neodehrává v Dobřichovicích. Nepeřeme se. Nehádáme se. Uplynulé čtyři roky ubraly na emocích. Koalice ODS a Společně pro Dobřichovice řídí činnost rady města, opoziční FOD se drží své kontrolní role. Kontroverzních témat ubylo. Město si žije svým životem. Vše v zásadě funguje, ale máme dojem, že klidu je až příliš. Tedy vlastně ani ne tak klidu, jako rutiny. Ponořili jsme se do ní hluboko a trochu jsme ztratili tah na branku. Proto jsme se rozhodli něco změnit. Zařadit vyšší rychlost. Poprvé jdeme do voleb s nabídkou kandidáta na starostu z našich řad. Máme současné-

ho starostu Petra Hampla rád, rozhodně s ním chceme i nadále úzce spolupracovat, ale myslíme si, že by mu v příštím volebním období slušela role místostarosty a do starostenské funkce bychom rádi prosadili Jakuba Knajfla. Zda má v Dobřichovicích za každé situace ODS se svými nezávislými kandidáty svoji většinu jistou, či zda máme šanci získat více mandátů my, či zda se bude smát třetí vzadu, je v rukách Vás, voličů. Jdeme do voleb s cílem vyhrát. Jak to dopadne, uvidíme. Přijďte nás podpořit. Přijďte také na naši pořádané akce. V neděli 11.9. organizujeme od 14 do 17 h individuální procházku po zajímavých místech Dobřichovic se startem i cílem u Panské Zahrady, kde se dozvíte podrobnosti. Na zámku, resp. v křižovnické letní residenci, pořádáme od 26.8. do 18.9. výstavu „Dobřichovice včera, dnes a zítra aneb 20 let od povodní 2002“, která bude v neděli 18.9. od 17 h zakončena slavnostní derniérou. Přijďte mezi nás.

*Daniel Havlík, Společně pro Dobřichovice,
sdružení nezávislých kandidátů,
TOP 09 a STAN*

Povodně a Dobřichovice

Pamatuji v Dobřichovicích čtyři výraznější povodně. Všechny přišly v létě a způsobily je vydatné deště na celé ploše rozsáhlého povodí řeky Berounky. Město jimi bylo zasaženo v červenci 1981, červnu 1986, v srpnu 2002 a naposledy v červnu 2013. Kromě dešťů bývaly příčinou povodní i tuhé mrazy, kdy se vytvořila silná vrstva ledu. Ten následně vlivem prudkého oteplení rozpraskal na

kry, které vytvořily před mosty nebo lávkami hráz a zamezily odtoku vody. Ke zhoršení situace často přispěla jarní obleva a rychlé tání sněhu. Dobřichovice takovou povodeň zažily například v březnu roku 1947. Ještě za mého dětství se ledová pokrývka na konci zimy preventivně odstřelovala, aby se tomu předešlo. V posledních letech Berounka zamrzá díky mírnému počasí velmi sporadicky.

Dle dostupných měření se největší povodeň odehrála v srpnu 2002. V srpnu toho roku nastaly vydatné dlouhotrvající deště a vodou nasycená půda již nebyla schopna další množství vody pojmout. Došlo k rozvodnění všech přítoků Berounky i Vltavy. Zatímco průměrně protéká korytem Berounky kolem 37 m³ vody při výšce hladiny kolem 120 cm, tehdy řeka vystoupala na 796 cm a průtok byl kolem 1 680 m³ (údaje z vodočtu v Berouně). V Dobřichovicích voda zaplavila území hlavně na levém břehu, způsobila značné materiální škody, strhla a odnesla starou lávku pro pěší. Místy se voda dostala až za Pražskou ulici.

Letos v srpnu je to dvacet let od této události. Někomu se to může zdát jako dlouhá doba. Kdo se do Dobřichovic přistěhoval nedávno, těžko bude hledat nějaké stopy po tom, co se zde tenkrát odehrálo. Naopak, mnoho z nás povodeň v roce 2002 zažilo a má tyto dny stále v živé paměti. Zasluhou tehdejšího vedení je, že obnova obce začala téměř okamžitě a že byla nejen rychlá, ale i úspěšná.

U příležitosti výročí 20 let od této povodně jsme se rozhodli uspořádat **výstavu, která bude v prostorách dobřichovického zámku od 26. 8. 2022 do 18. 9. 2022.** Chceme ukázat na fotografiích, pohlednicích, videích, případně i dalších artefaktech, jak se naše město s povodněmi vypořádávalo, jak se v čase měnilo. A zveme Vás na zámeček na **slavnostní vernisáži v neděli 18. 9. 2022 od 17 h.**

Zároveň bychom chtěli upozornit na to, že je třeba být připraveni a dobu, kdy Berounka poklidně plyne svým korytem, využít k zajištění dostatečné ochrany našeho města před případnou další povodní. Znamená to vstoupit do jednání zejména s Povodím Vltavy a aktivně se podílet na vylepšení protipovodňových opatření, která zajistí městu ochranu. Spolupráce bude nutná v rámci celého regionu, neboť systém protipovodňové ochrany má smysl řešit systémově pro celé úseky, ne izolovaně pro jednotlivá města a obce.

*Jakub Knajfl, kandidát na starostu
za volební uskupení Společně pro Dobřichovice*

BAZÉN WELLNESS DOBŘICHOVICE

Wellness v podzimním rytmu

S prvními zářijovými dny vyhlížíme nový školní rok, který u nás v bazénu odstartuje kurzy osvědčené i nové. Spolu s námi se, jako každoročně, na plavání těší i děti ze škol a školek, které k nám docházejí a dojíždějí, maminky s jejich ratolestmi, poloplavci a plavci, kteří v odpoledních kurzech zdokonalují své dovednosti a pilují techniku, ale jistojistě i senioři z Dobřichovic a blízkého okolí, kterým cvičení ve vodě přirostlo k srdci a odcházejí po lekcích s fyzioterapeutkou protažení, uvolnění a nabití ze společné aktivity. Tímto bych opět ráda poděkovala městu Dobřichovice za příspěvek na senior-

ské cvičení ve vodě, díky kterému nemusí senioři platit plnou cenu kurzovního.

Od září budou všechny kurzy končit 18:00-18:15 a podvečery pracovního týdne tak budou vyhrazeny pro veřejné plavání. Spousta návštěvníků si přála, aby byla možnost si jít zaplavat, zrelaxovat s dětmi či bez dětí, i přes týden, a ne pouze o víkend, a proto doufáme, že tímto potěšíme další skupinu obyvatel blízkého okolí. Také chceme vyhovět hotelovým hostům, kteří v tuto dobu dosud neměli možnost bazén využít.

Již nyní se mohou příznivci Watsu hlásit na terapii, které budou v bazénu probíhat ve

dnech 17.-18.11.2022. V den, který připadá na vzpomínku sametové revoluce, tomu bude přesně rok, co jste u nás prvně mohli vyzkoušet aquaterapii Watsu. Tato terapie se stala velice oblíbeným rehabilitačně-terapeutickým doplňkem života spousty lidí. Je neuvěřitelné, že k nám na ni dojíždějí lidé i z dalekých koutů naší republiky, a dokonce i ze Slovenska. Metoda Watsu patří v Evropě mezi uznávané rehabilitační metody a stala se inspirací pro mnohé formy rehabilitační vodoléčby. Tento proces nabízí klientům hluboký stav relaxace, svalové protažení, kloubní mobilizaci a masáž. Odborně vyškolení profesionálové při své práci kladou důraz na individuální potřeby a fyzický i duševní stav každého klienta. Terapie probíhá jeden za jednoho. Klient je ve vodě nadnášen díky páskům upevněným kolem nohou. Zbytek těla podpírá voda a terapeut, který současně tělo plynulými pohyby dostává do různých mobilizačních a protahovacích pozic. Při pravidelném absolvování se zvyšuje přísun hormonu štěstí, endorfinu a snižuje se celkové napětí v těle, zmírňují bolesti a případně se rychleji regenerují tkáně po úrazech nebo v důsledku jakéhokoli degenerativního či nervosvalového onemocnění. Další novinkou, se kterou se u nás v bazénu můžete od září potkat, je kurz Mermaidingu – kurzy pro mořské panny, pro holky a kluky ve věku 7-11 let. Překrásné spojení

síly, krásy a ladnosti. Plavání s monoplutví v kombinaci s podvodní akrobacií za pomoci nádechového potápění. Mermaiding pochází z Filipín, kde si tamní krásky chtěly osvojit umění mořských panen. Kurz obsahuje kompletní výcvik. Nezapomíná se na důkladné protažení, aby se pannám dobře „vnilo“ a nezbytností je i výuka správné nádechové techniky pro dlouhý ponor. Při lekcích se též zlepšují plavecké dovednosti a znalosti.

Doufejme, že letošní podzim pro nás z pohledu epidemiologického nechystá opět nějaké restriktce a kurzy nebudou omezovány. Naši snahou zůstává, aby byl náš prostor „bezpečný“ a vstřícný ke všem lidem.

Nezapomeňte, že pro vás a vaše děti můžeme uspořádat narozeninovou oslavu nebo si můžete pronajmout bazén a/nebo wellness privátně se svým partnerem či partou kamarádů. Rádi vám vyhovíme se vším, co bude v našich silách. Pokud se k nám chystáte, sledujte naše webové stránky www.wellnessdobrichovice.cz, na kterých vždy naleznete aktuální rozvrh a případné změny v otevírací době a kde naleznete odkaz na rezervační systém. Všechny klienty upozorňujeme, aby si dopředu udělali rezervaci. Kapacita bazénu i wellness je omezená, a pokud nemáte dopředu rezervaci, nemůžeme Vám při příchodu garantovat volné místo. Tel. 226 230 920; Mail: fit@wellnessdobrichovice.cz

Petra Šárová, provozní manažerka wellness

PŘIJĎTE NAVŠTÍVIT

PANSKÁ ZAHRADA
RESTAURACE & HOTEL
★★★★

WWW.PANSKAZAHRADA.CZ WWW.WELLNESSDOBRIHOVICE.CZ

ANEŽKY ČESKÉ 432, DOBŘICHOVICE **DOB** Centrum

Sdružení nezávislých kandidátů,
TOP 09 a STAN

Společně pro Dobřichovice ✓

**vás zve k nedělní vycházce
po zajímavých místech
Dobřichovic s názvem
„Poznej (alespoň trochu)
své Dobřichovice“**

Kdy? Neděle 11. 9. 2022 14–17 hodin

Kam? Dozvíte se na startu u Panské Zahrady. Obdržíte zde mapku se zadáním a cílem cesty. Předpokládaná délka vycházky 1–2 hodiny, 5,5 km.

Proč? Jen se tak projít a dozvědět se něco nového o místě, kde žijeme, strávit společně smysluplný čas s rodinou nebo přáteli, pobavit se, zasoutěžit si.

Co s sebou? Doporučujeme vzít na cestu mobilní telefon vybavený funkcí fotografování, rodinu či přátele, psa, koloběžku nebo jiná přibližovadla. Za splnění úkoly čeká zúčastněné v cíli překvapení přiměřené věku.

Městský úřad Dobřichovice

přijme

Vedoucí odboru Stavební úřad

(tato pozice je zařazena
do 11. platové třídy)

Nabízíme pracovní poměr
na dobu neurčitou, platovou třídu
11 a platový stupeň v závislosti na
počtu let odborné praxe
+ příplatek za vedení, příp. osobní
příplatek, pružnou pracovní dobu,
příjemné pracovní prostředí, finanční
příspěvek na dovolenou nebo
volnočasové poukázky
a další výhody sociálního fondu,
5 týdnů dovolené.

Více informací

na úřední desce či stránkách

www.dobrichovice.cz

s dotazy se obračejte na mail

tajemnik@dobrichovice.cz

Den české státnosti

*Ty jsi dědic české země, rozpomeň se na své plémě,
nedej zahynouti nám ni budoucím, svatý Václave!
Svatováclavský chorál*

Den české státnosti je státní svátek s datem 28. září; byl ustanoven na památku svatého Václava, který byl v tento den před více než tisíci lety svým bratrem Boleslavem zavražděn. Původně byl tento den „pouze“ památný; k jeho zrušení došlo v roce 1951 a teprve jedenáct let po sametové revoluci byl jako státní svátek obnoven. Svatý Václav, syn knížete Vratislava I., žil v letech 907–935; v dětství byl vychováván na hradě Tetín svou babičkou, svatou Ludmilou. Rok po její smrti (zavražděna v roce 921) začíná období Václavovy vlády, které trvalo třináct let. Mezi ním a jeho mladším bratrem však brzy vznikají rozpory, mimo jiné i kvůli tomu, že Václav se zavázal německému králi Jindřichu Ptáčnickovi platit každoročně daň, která obnášela 500 hřiven stříbra a 120 volů. Konflikt vrcholí pozváním Václava na svěcení kostela do Boleslavi, kde je cestou na mši zavražděn. Svatý Václav (svatořečen byl už začátkem 11. století) je dnes hlavním patronem české země a symbolem českého státu. Zasloužil se o to nejen svou zbožností, ale i tím, že se mu v tehdejší nelehké době podařilo udržet samostatnost přemyslovského státu. K uctění jeho památky je každým rokem

dne 28. září pořádána celá řada akcí; tou největší a nejznámější je patrně Národní svatováclavská pouť ve Staré Boleslavi, kde je lebka svatého Václava vystavena a nesena v průvodu.

HgS

Poznámka redakce: Připomeňme si, že v loňském roce byl ke Dni české státnosti oceněn „náš“ akademický sochař Petr Váňa.

Krátce o Staroměstském orloji

Staroměstský orloj pochází z počátku patnáctého století a v současnosti je nejstarším fungujícím hodinovým strojem tohoto typu na celém světě; z těchto důvodů byl jako součást historického centra Prahy zařazen na seznam kulturních památek UNESCO. Nejen pro svou dlouhověkost, ale

i pro svůj malebný vzhled, průvod apoštolů hledících z okének a další figurky je dnes nejfotografovanější pražskou pamětihodností. Každou celou hodinu se před orlojem shromažďují davy turistů a s napětím sledují celé „představení“, dokud je zakokrhání kohouta neukončí. Podle legendy,

o jejíž rozšíření „se zasloužil“ zejména Alois Jirásek, postavil orloj hodinář Jan z Růže, zvaný mistr Hanuš, kterého dali pražští radní později oslepit v obavě, že by podobný stroj mohl postavit i v jiném městě. O mistru Hanušovi jako o tvůrci orloje hovoří i následující verše převzaté z autorovy sbírky Recese poeticko-(ne)vědecké:

Vyznání

*Všechna města mají svoji krásu,
mně se však jen jedno vtisklo do duše.
Město, v němž proud plynoucího času
měří orloj mistra Hanuše.*

Ve skutečnosti však Hanuš autorem orloje nebyl – byl jím královský hodinář Mikuláš z Kadaně (asi 1350-1419). I když mistr Hanuš pražský orloj nesestrojil, měl o něj v době, kdy byl po dobu asi dvaceti let orlojníkem, velké zásluhy – během husitských válek, kdy orloj málem zanikl, ho „zprovoznil“ a vylepšil.

V průběhu času visel osud pražského orloje často na vlásku; několikrát se dokonce uvažovalo o jeho náhradě strojem modernějším. Nejhorší chvíle zažil v době

pražského povstání v květnu 1945, kdy byla radnice zasažena dělostřeleckým granátem a původní dřevěný mechanismus (včetně figurek apoštolů) byl zničen.

Kdybychom chtěli popsat, co všechno orloj „umí“, zabralo by to celé Kukátko a stejně by z toho asi nikdo nezmoudřel. Takže se spokojíme pouze konstatováním, že je nádherný, a slibem, že při návštěvě Prahy se u něho aspoň na chvíli zastavíme. Nemusíme kvůli tomu jezdit do Bruselu, kde v parku Minievropa je spolu s pařížskou Eiffelovkou, londýnským Big Benem a dalšími exponáty vystavena jeho přesná kopie.

HgS

Poutní cesta Blaník – Říp s mottem „Poznej českou zemi a sám sebe“

Jak jsme zde informovali již před dvěma lety, Česká republika má první poutní cestu svého druhu. Otevřel ji spolek Cesta Česka ve spolupráci s Klubem českých turistů (KČT). Trasa o délce 200 kilometrů propojuje dva bájně vrcholy v České republice a je rozdělena do sedmi etap se sedmi tématy k zamyšlení. Putování začíná v Louňovicích pod Blaníkem, pokračuje převážně po vyznačených turistických cestách a končí na hoře Říp pod rotundou svatého Jiří, v místě, na kterém se již každoročně v květnu koná Pouť Českého Anděla.

Putování je nadstavbou pěší turistiky, která má u nás dlouhou a silnou tradici. V roce 2019 otevřel spolek Cesta Česka první poutní cestu svého druhu nabízející jak poznávání

přírody a historických míst středních Čech, tak poznávání sebe sama. Každá ze sedmi etap nese samostatné téma k zamyšlení s otázkami, které si lidé kladou v každé době

bez ohledu na své náboženství či kulturu. Autorkou textů k těmto tématům je Ladislava Paterko, autorka knih věnovaných české tradici a osobnímu rozvoji.

Poutní cesta spojující dvě významné české hory Blaník a Říp je určena zejména dospělým osobám. Zatímco Blaník nese symboliku ochrany před nespravedlností či bezprávím, Říp je symbolem počátku či zrodu českého národa. Jde tedy o cestu od chaosu a nespokojenosti, které v sobě poutník cítí, k nalezení sebe sama, tedy toho, kým je. Pomáhá poutníkovi v sebepoznání, utřídění svých myšlenek a hodnot. Cestou navštěvuje místa, která jsou neodmyslitelně spjatá s českými dějinami a získává tak nový pohled na svou zemi a společnost, v níž žije. Chůze také uvolňuje napětí a napomáhá ke zklidnění. Každý má možnost zvolit si vlastní tempo a návodné otázky mu pomáhají udržet si záměr. Záleží na každém, zda trasu projde celou nebo postupně po etapách, třeba o volných víkendech. Rozhodne-li se zvládnout všechny úseky najednou, doporučujeme vyhradit si 8–10 dnů. Na podzim 2022 bude otevřena druhá trasa, která povede z Řípu na Blaník, ovšem tentokrát západně od Prahy. Tím bude dokončen pomyslný kruh Blaník-Říp-Blaník.

Jak na putování?

Na začátku cesty doporučujeme zakoupit mapu celé trasy a Poutníkův deník, do kterého lze zapisovat poznatky a prožitky z putování, ale také sbírat razítka. V informačních centrech podél trasy jsou zdarma k dispozici jednostranné mapy formátu A4 věnované jednotlivým etapám, tzv. trhačky. Na trase u rozcestníků KČT je umístěno 52 tabulek

s QR kódy odkazujících na interaktivní informační web www.cestaceska.cz, kde lze nalézt podrobné informace. A jak správně putovat? Předně v tichosti. V každodenním životě se stěží zastavíme, abychom si dopřáli klid. Obvyklejší chůze nám pomáhá lépe se vnitřně naladit a lépe vnímat, co k nám přichází jak zvenčí, tak i zevnitř. Při chůzi si všímáme svých pocitů a pozorujeme své reakce na podněty.

Poutí Českého Anděla 2022

Poutí Českého Anděla je celodenní akcí určenou široké veřejnosti a vhodnou i pro rodiny s dětmi. Letošního 6. ročníku, který se konal v sobotu 21. května 2022, se zúčastnilo několik stovek lidí z celé republiky. Během zahájení vystoupilo multižánrové vokální uskupení Bohemia Voice. Poté se účastníci vydali na horu Říp poutní cestou, která má sedm zastavení a měří necelých pět kilometrů.

Stejně jako v předchozích letech se na horu vydala i skupinka malých dětí, pro které byl výstup připraven formou pohádky. Putování bylo zakončeno opět ve Ctiněvsi pod kostelem, kde byl připraven bohatý kulturní program až do večerních hodin. Vystoupilo zde několik umělců, a nejen pro nejmladší účastníky byla připravena představení loutkového Divadla Volfí, ukázky lovecké kynologie a další. Mezi řemeslnými stánky s tvořivými dílnami a ukázkami lidových řemesel se představili též výrobci se značkou Regionální produkt Jizerské hory. Na stáncích bylo zajištěno rozmanité občerstvení, např. ručně pražená káva, oblíbená domácí zmrzlina, steaky ze zvěřiny od místních myslivců, výběr piv z Podřípského rodinného minipivovaru atp. V podvečerních hodinách zahrála své písně Zuzana Dumková a uskutečnila se tombola o zajímavé ceny. Podle úsměvů účastníků hodnotíme akci jako velmi úspěšnou a srdečně tímto zveme čtenáře na příští ročník Poutě Českého Anděla do Ctiněvse v sobotu 20. května 2023.

*Jindřich Chmelař,
předseda spolku Cesta Česka*

Zemřel

Jiří Matl

Narodil se v Praze 1.10.1952. Do základní školy chodil v Mokropsích, pak na gymnázium v Radotíně, následně studoval Filosofickou fakultu UK. Učil se na kytaru, jeho profesorem by Štěpán Rak, chtěl být muzikant, ale pak se rozhodl studovat raději latinu (přesněji latinu a češtinu, latinu měl jako diplomový obor). Celý život pracoval v Ústavu pro klasická studia řecká, římská a latinská jako specialista v oblasti výzkumu a edice latinských pramenů z období raného novověku a baroka, zejména pramenů cenných pro výzkum hudební kultury a teorie.

Od roku 1993 byl předsedou redakční rady Kukátka. Jeho parketou byla především kultura a historie obce. Později se začal věnovat také včelaření a psal příspěvky do několika nezávislých internetových včelařských zpravodajů, spravoval včelařské stránky a různé internetové diskuse.

Nechce se věřit, že již není mezi námi. Přinášíme vzpomínky jeho kamarádů, přátel.

redakce

Jak jsem poznal Jirku Matla, hudebníka, včelaře, PhDr. a kamaráda

Začátkem září 1968 se sešlo ve třídě 1.C radotínského gymnázia něco kolem třicítiky vykulených patnáctiletých kluků a ho-

lek. Někteří jsme se už znali ze základních škol, ale gymnázium, to bylo něco víc, jako logická volba našeho dalšího budoucího

S kytarou před vilou ve Všenorech

„dovzdělání“. Železniční trať Praha-Beroun tehdy působila coby nekonečný a nevysychající zdroj budoucích studentů. Všichni

Doma v Mokropsech cca 1955

byli tehdy ještě tak trochu nabití novou energií z doznívajícího „Pražského jara“, ale na druhou stranu vzápětí skřípnuti následnou tvrdou pěstí ruské okupace. A do toho mnoho dalších a dalších nových spolužáků nám nedávalo čas truchlit nad tím, co se vlastně stalo a co všechno mohlo být a už nebylo. Hned na začátku mě ve třídě upoutal jižně tmavovlasý, vážný Jirka Matl z Dolních Mokropes. Jeho matka tam byla učitelkou a otec se zase znal s mojí matkou ještě z doby války, když spolu hrávali amatérské divadlo na Malé scéně v Dobřichovicích.

Jirka hrál skvěle na kytaru, lehce se učil jazyky a o všechno měl zájem. No prostě byl chytřej. Inu posadil jsem se vedle něho do lavice a bezostyšně těžil z jeho intelektu. Opisoval jsem. A on mně to s úsměvem toleroval. Naučil mě milovat muziku Simona a Garfunkla, trubadúry a folkaře. Seznámil mě s radotínským koncertním kytarovým mágem Štěpánem Rakem a ukázal, co to je muzika i jak jinak může vypadat.

Ve školní lavici v roce 1969 (vlevo Jan Neubert)

Někdy na začátku druháku Jirka Podlesný, Jirka Matl a dvě krásné spolužačky Olga Kolenáťá a Naďa Sojková a já, jsme spolu založili

kapelu. Byla to ukrutná legrace. Scházeli jsme se pravidelně u mých prarodičů v suterénním prázdném bytě staré, trochu dekadentně omšelé prvorepublikové vily ve Všenorech. Tomu místu jsme hrdě říkali „Opera“. Brali jsme to naše zkoušení velmi vážně a opravdově, ale byla to v podstatě jedna velká sranda a obrovsky nás to bavilo. Stali se z nás tam prostě celoživotní kamarádi. Protože jsem neuměl na nic hrát, ale měl velkou kytaru a chuť, tak řekli, že „budu basovat“. A basa se mně od té doby stala osudem. Moc toho dodnes neumím, ale hraju pořád a pořád mě to ještě baví. Měli jsme spolu ještě v plánu nějaké literární projekty a poklesky ale...

Člověk miní a život mění?

Sbohem Jirko.

Jan Neubert

Za Jiřím Matlem

Jiří náhle odešel k Abrahámovi. To je smutná skutečnost, s níž nemůžeme nic udělat. Můžeme se s ním ale rozloučit; každý za sebe a všichni společně. Vzpomínky na Ji-

Jiří Matl cca v roce 1954

řho se mi řadí jako noty v notové osnově či kapky rosy na dlouhém stvolu trávy a dovo-
lím si o některé se s vámi podělit.

Poprvé jsme se potkali cestou do radotín-
ského gymnázia v září roku 1968, kam jsem
se dostavil s týdenním zpožděním, způsobe-
ným „speciální vojenskou operací“, abych
byl aktuální. Měli jsme celé čtyři roky pro
sebe, což je dost dlouhá doba, aby se lidé
poznali. Jiří byl pilný student a od začátku
pracoval na tom, aby se stal premiantem.
Kdo je připraven, není překvapen, říká staré
české přísloví. Jiří býval připraven a překva-
pení jsme bývali my ostatní, kteří studijní
matérii nevěnovali takovou pozornost.

Vzpomínám si, že jsme s Jiřím objevovali
poezii Robinsona Jefferse a snili o svých
jestřábích věžích, které by skýtaly bezpečí
a inspirovaly k tvorbě. Donekonečna jsme
si přehrávali písničky Simona a Garfunkela,
které nám postavily most přes rozbořenou
vody dospívání, tím spíše přes roztahující
se a bezednou bažinu normalizace. Měli
jsme rádi Osvobozené divadlo a humor
jsme brali jako lék na každou blbost, tím
spíš institucionální.

Někdy tou dobou Jiří propadl kouzlu klasic-
ké kytary a pravidelně docházel na hodiny
k Štěpánu Rakovi. Muzicírování, láska k hud-
bě a všemu, co k ní patří, tvořilo pak význam-
nou část Jiřího života. Přes půl století zpát-
ky vidím nás dva, jak sedíme na mořském
břehu v rumunské Euforii, kam jsme vyrazili
se spolužáky po maturitě. Jiří hraje na kyta-
ru a společnost nám dělá láhev rumu, s níž
jsme si tenkrát lehce poradili. V té době už
Jiří věděl, že po prázdninách nastupuje ke
studiu klasické filologie a v hlavě mi stále
zní jeho zdůvodnění: „Kytaru miluji víc, proto
jsem se rozhodl studovat latinu!“

Života běh mě s Jiřím na čas rozdělil a po-
tkávali jsme se pak v pozdních 70. letech,
kdy už pracoval v akademickém ústavu.
Vcelku pravidelně jsme ráno cestovali vla-
kem do práce. Jiřího živila středověká lati-
na a ranní historické exkurzy bývaly námam-

ná zábava. Netroufnu si říct, zda množství
a kvalita materiálu či vrchností požadovaný
způsob jeho prezentování vedly Jiřího ke
kategorickému výroku o jednom z výsled-
ků kostnického koncilu: „Mistra Jana měli
nechat žít! Zato měli spálit všechno, co na-
psal!“ Tuším, že v tom se Jiří shodl se Sva-
tým otcem.

Čas oponou trhnul a o nějakých deset let
později jsme Jiřího zahrnuli do redakce do-
břichovického Kukátka. Experiment v po-
době sovětského komunismu pracoval ke
svému konci a Kukátko dávalo prostor pro
určitou konfrontaci na komunální úrovni.
Jenže jakmile prvotní důvod zmizel, pů-
vodní redakční rada se téměř rozešla. Jiří
setrval a tak se projevil jeho další výrazné
vlastnosti: Vytrvalost a houževnatost! Jiří
se stal předsedou nové redakční rady a po
určitém intermezzu s Informačním listem
proměnil Kukátko v kulturně historický
čtvrtletník. Připomeňme si, že se Kukátko,
které si mezitím vybuodovalo své renomé
nejen mezi občany Dobřichovic, Jiří věno-
val více než třicet let!

Vím, že v Jiřího životě byla řada oblastí,
kam jsem neměl příležitost, ale ani důvod
vstoupit. O nich mohou nejlépe vyprávět
ti, jichž se bezprostředně týkaly. Naším
posledním společným zájmem byla redak-
ce vzpomínek mého děda, Bedřicha Sudy,
s níž mi Jiří kvalifikovaně pomáhal. K své
velké radosti a potěše nacházel v textu
osobnosti, o jejichž vztahu k Dobřichovi-
cím nevěděl, za to znal jejich odbornost,
resp. vědeckou či uměleckou kariéru.

To už světem cloumal Covid-19 a Jiří měl za
sebou celou řadu zejména zdravotních potí-
ží, které mu výrazně ovlivňovaly žití. Během
našich posledních rozhovorů jsem si uvědo-
mil, že Jiří patří k oněm mužům, o kterých
vypráví Starý zákon a jejichž společným
rysem je pokora. Pokora před Bohem, po-
kora před lidmi, pokora před každým dílem
a vztahem, který dává smysl. A vděčnost za
příležitost žít. „Teď“ už je to mnohem, mno-

hem lepší“, říkával v situaci, kterou by řada jiných lidí těžko vydržela. Jeho bytostný optimismus byl vzpruhou a dárkem každému, kdo jej dokázal převzít.

Jiří, odešel jsi náhle k Abrahámovi, ale nám, pozůstalým a pozůstavším, chybíš a chybět budeš. Odpočivej v pokoji!

Jiří Růžek

Vzpomínáš?

Když jsme se poznali, bylo mi jedenáct a tobě šestnáct. Znali se už naši rodiče, můj brácha se s tebou kamarádil od prvního ročníku gymplu. To to utíká. Pár let jsme společně jezdili vlakem do školy. Ty jsi přibíhal v Mokropsech se slovníčkem v ruce, kousek jsi běžel podél vlaku a na poslední chvíli nastupoval. Jednou jsem tě pozdravila Áve a tys mě hned opravil: „Jaké Áve, to je Avé“. Pak jsi mi představil Janu. Krásně jste se smáli. Slušelo vám to. Studovali jste spolu. Jana mi vyprávěla, že když jsi procházel při náslechu mezi studentkami, od poslední až do první lavice se neslo: „Ten je krásnej.“ Narodila se vám Anička, Kristinka a za chvíli Terezka. Snažili jsme se společně oživit dobřichovickou kulturu, ty s Janou a Františkem jste byli přes hud-

bu a já s Vladimírem přes výstavy. Časem přibýlo Kukátko. A politika. Přišel jsi z Národní třídy a nemohl pochopit surovost, kterou jsi tam zažil. Hurá, budování nové, lepší společnosti – Společnosti Dobřichovice. Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávisť. Někdy tady, na počátku 90. let, jsme poprvé společně oslavili Silvestra a první den v roce se vydali na výlet do Svatého Jana pod Skalou. V létě hráli pétanque. Postupně se to stalo tradicí. Jana onemocněla a začal těžký a dlouhý rok. Zůstal jsi sám s holčičkami. Ránu, která nepřebolela, symbolizovaly vlasy, nesměl na ně sáhnout nikdo jiný než ona. Domácnost – peníze – váhání – pravda – spravedlnost – spolehlivost – obětavost – odpovědnost – hudba – latina – knihy – pejsci – včely... Pokračo-

Hudební skupina Repent v roce 1971

valy společné pěší výlety. A cesty vlakem. Ráno jsme si kladli otázku: „Objeví se dřív čumák vlaku nebo doktora Matla“? Pak přišla borelióza, operace a chůze o francouzských holích. Zbyly nám společné Silvestry. Přišel jsi vždycky až večer. Říkali jsme tomu čekání na Doktora. Já jsem vařila. Těšil ses na soljanku s pirohy a plněná vejce. Ty jsi nezaostával, přinášel jsi také potravinovou pomoc – plíšňový sýr, olivy a další dobro-

ty. Červené víno. Šampus. Vyměnili jsme si drobné vánoční dárky – svíčku ze včelího vosku, knížky, batikované tričko. Krátce po půlnoci ses vydával domů. Žádná divoká párty. Za celých 26 let jsi nepřišel jen jednou. Upadl jsi na kolejích. I rok 2022 jsme přivítali společně.

Neboj. Udělám soljanku a pirohy.

Petra Czumalová

Na shledanou doktore

Vyzván, abych napsal vzpomínku na PhDr. Jiřího Matla, jsem samozřejmě hned kývl. Ale brzy se dostavila potíž: Vzpomíná se na něco, co bylo a už není. Zpráva o smrti blízkého přítele je tak čerstvá a bolestná, že ji dokážu jen vzít racionálně na vědomí, dál zatím nic. Tak silně s tou smrtí nesouhlasím, že vše ostatní ve mně se ji brání přijmout. Těžko vzpomínat na někoho, o němž ještě moc nedokážete mluvit v minulém čase. Pokusím se o to pomocí jisté inventury osobnosti a života zemřelého a s odhodláním nepřenášet příliš svůj smutek na čtenáře.

ROMANTIK

Jak o tom přemýšlím, vyvstává přede mnou stále zřetelněji Jiří jako postava svrchované romantická. Nejen hodnotovou orientací, ale hlavně schopností a hloubkou prožitku hudby, literatury, filmu, lásky, otcovství a dědečkovství, přátelství, přírody, krajiny, atmosféry... Prožitku nejen emocí pozitivních, ale i opačných. Hloubka prožitku se týkala i utrpení, k němuž jeho život nabízel příležitosti až příliš štědře. Jiří nebyl jednoduchý člověk a romantický hrdina hrdě čelí nejen bouřím vnějšího světa, ale také bouřím vnitřním. K romantismu patří i titanismus a nevím, kam jím zařadit Jiřího srdnatý vzdor všem nepřiznám či permanentní pokoušení limitů vlastní fyzické a pracovní výdrže. Abych

utlumil romantický patos, vzpomenu alespoň dvou výkonů: V časech pozdního socialismu Jiří koupil v tehdejší Domě sportu v pražské Jungmannově ulici kánoi, na dvou malých kolečkách ji dovlekl po pražské dlažbě k Vltavě, nalodil se a dopádlval proti proudu obou řek do Dobřichovic. Když v létě 2002 obětavě pomáhal v Praze, povodeň ho odřízla od domova. Jat obavou o dcery, vydal se do Dobřichovic pěšky a po trati překonal mohutné jezero, v němž se Berounka rozlila, i tam, kde se koleje ztrácely pod vodní hladinou.

Nechce se mi zavádět samostatnou položku SPORTOVEC, ač Jiří sportovec byl. Vše mi ale zapadá do obrazu romantika: cyklista, vodák, běžec, rybář, turista, neboť se to vždy týkalo krajiny a jejího prožívání. I jako sportovec byl Jiří především romantický poutník.

Hrdinství je také romantický koncept a shledávám je nejen v Jiřího chlapské nebojácnosti, obětavé ochotě kdykoliv pomoci, aniž by se ohlížel na možné vlastní ohrožení, a také v jeho havlovské notorické slušnosti a čestnosti. Především ale v úžasné vůli k životu, s níž přestál rány, jimž byl vystaven, když mu jedna nemoc vzala hluboce milovanou manželku či později jiná na čas mobilitu a nahradila ji krutými bolestmi. Vždy tu bylo pro co dál žít, tři dcery nadané nejedním talentem a krásou, pracovní úkoly, které měly smy-

sl a pomáhaly druhým, představa lepšího světa, prosté radosti života.

VĚDEC

Opravdová věda vyžaduje celého člověka, nekonečnou poctivost, odhodlání, houževnatou píli, kázeň a pokoru, samozřejmě také inteligenci, kreativitu a neustále prohlubovanou erudici. Laik předpokládá, že vědec automaticky disponuje duší vědce. Laik by se ale divil, u kolika vědeckých pracovníků ji nahrazuje duše úředníka, obchodníka, podučitele, ideologa, stranického funkcionáře... Netřeba jistě dodávat, že věda byla podstatnou součástí velké duše osobnosti zde vzpomínané.

Vědce, tedy ani erudovaného filologa, je neradno se ptát, očekáváte-li jednoslovnou kategorickou odpověď. To se raději zeptejte křížovkáře. V našem případě by se vám dostalo podrobného výkladu o etymologii a významu slova v klasické latině, poučení o posunech jeho podoby a významů v latině středověké s vyústěním v jazycích evropského časného novověku a slibu, že vám bude brzy dodáno ještě to, co je třeba v literatuře ověřit, včetně přesných odkazů na prameny a literaturu. Obyčejná vědecká poctivost.

Jiří pilně pracoval i ve vlaku cestou do Prahy a z Prahy a to skýtalo nejčastější příležitost do jeho práce nahlédnout, rád se podělil. Jsem vděčný za četná nahlédnutí nejen vlaková, především do zákrutů léta vznikajícího překladu a edice jednoho ze základních kamenů evropské hudební lexikografie, díla Tomáše Baltazara Janovky *Clavis ad thesaurum magnae artis musicae* (Klíč k pokladu velikého umění hudebního), poprvé vydaného v Praze roku 1701 (Praha: KLP, 2006). Mám ale velmi rád také další knihy, na nichž se Jiří podílel, hlavně překlad *Historie české*, již napsal v roce 1457 Enea Silvio Piccolomini, budoucí papež Pius II. (Praha: KLP, 1998). Poctivý vědecký přístup provázel vše, o co

se Jiří zajímal i mimo profesi. Jako kynolog měl dobrou průpravu od svého otce, stále ji rozšiřoval o novou literaturu a experimentoval v intencích nových přístupů s výchovou psích osobností, jež byly jeho důležitými životními partnery (přesně řečeno po časech Kolbenových výhradně partnerkami). Nikoliv náhodou (bylo to očekávatelné statisticky) jeho poslední hospitalizaci zapříčinila mocná kinetická energie klubka psích těl. Netřeba připomínat vlastně samozřejmou erudici literárněvědnou, muzikologickou a kulturně historickou.

Jako včelař dosáhl obdivuhodné úrovně všestranného apidologa, který disponuje potřebnými znalostmi biochemie, veterinární medicíny, toxikologie, ekologie atd., ač ho k tomu předchází vzdělání nijak nepřipravilo. Duše vědce tu pomohla překonat i odcházene, které v této zemi aktuálně neumíme hlavně ze strany institucí. Touha po poznání si u skutečného vědce svou potravu vždycky najde.

OBJEVITEL

Je to vlastně rozměr související s duší vědce: Intenzivní zájem o nové, nepoznané, nevyzkoušené a schopnost rychle si užitečné novinky osvojit. Mohl jsem to říci také stručněji: zvědavost a zvidavost. Zažívali jsme společně nástup osobních počítačů, ale Jiří byl vždy o několik kroků přede mnou, zkrátka můj počítačový guru. Právě od něj jsem kromě jiného dostal první antivirový program a denně pak nekonečné minuty hledával na monitor s běžícím sdělením „szukam wirusow“. Zároveň s editory T602 a posléze WordPerfect a MS Word objevil kouzlo počítačových her. Nejprve těch opatrně spouštěných z příkazového řádku DOS, pak přišel Prince of Persia, Prehistorik, SimCity a další a další. Po nich si oblíbil letecké bojové simulace a byl v nich opravdu dobrý. Obdivoval jsem to především proto, že sám jsem v těch, které mi věnoval, zpravidla nedokázal ani odstartovat a po-

kud ano, smetl mě z oblohy první nepřítel. Dohnat Jiřího-letce jsem se už nesnažil od kormutlivé zkušenosti: Předváděl mi novou hru, kde létal s americkou F-117, a sliboval kratochvilné zakončení. Mise byla těžká, sestřelili nás nad Lybijskou pouští, katalpulovali nás se a Jiří ohlašoval, co slíbil: „Chvilí počkáme, přijedou nás zatknout a pak o nás budou psát v Pravdě.“ Dlouho jsme seděli v noční pouštní krajině, nikdo nejel a nejel, nikoho jsme nezajímali. Přišlo mi to možná příliš symbolické.

Jiří samozřejmě nepromeškal ani rozvoj internetu a sociálních sítí. Vášnivě se zapojoval do diskusí, polemizoval, bojoval, vytáčel mnohé autory komentářů do běla. Později objevil možnosti internetových seznamek a načas svůj milostný život vdovce provozoval po síti. Možná v tom nástinu vývoje něco chybí, ale posledním bodem by byl výborný včelařský e-časopis, který redigoval. Zájem o nové se ale nevyčerpal virtuálním světem, týkal se i dalších technických novin. Přístupoval k nim ovšem přísně selektivně. Nikdy se například příliš nespřátelil s mobilními telefony a v době, kdy jsme se svorně smáli briketám přilepeným k uchu a ostentativně při usednutí kladeným na stůl, provokativně to provozoval s papírovou maketou, složenou z reklamního prospektu. Občas ale nadšeně koupil drobný vynález obohacujících cvičení nebo provoz kuchyně. V té souvislosti ale musím připomenout podstatnou věc, která s vědou v tomto státě úzce souvisí, ale veřejnost o ní příliš neví: Rozhodnutí být vědcem je u nás zároveň dobrovolným slibem chudoby. Z bídý socialistickým rovnostářstvím zevšeobecněně se v 90. letech staly ostrovní skanzeny bídý, na nichž uvízla věda a školství, ostrovy obtékané, ale nezavlažované rostoucím blahobytem našeho prvobytně společného kapitalismu. Na jednom z těch ostrovů bylo žít dvěma opravdovým vědcům a třem jejich malým dětem a posléze ovdovělému vědci s třemi dospívajícími

dcerami. Za celý svůj život naplněný, ba přeplněný obětavou prací neměl Jiří nouzi jen nepatrný čas, kdy mu stát vyplatil pozdním odchodem nastřádaný důchod. Ani akademický svět nebyl pro člověka tak čistého charakteru a neúhybné morálky místem idylického poklidu a harmonie, které by to vyvažovaly.

Bývá zvykem stavět proti sobě vědu a umění jako dva vylučující se světy, dva odlišné druhy poznání. Nevěřím na to, duše vědce a duše umělce se nevylučují, naopak obohacují. Jiří byl člověk svrchovaně múzický nejen jako citlivý vnímatel prakticky všech druhů umění. V jeho překladech se vzájemně podporují Wahrheit a Dichtung a nebyl ani špatný básník či prozaik, ač zůstalo jen u občasných pokusů. Vždy mě oslovoval betlém, který léta, ale s pauzami stále většími vyřezával, a když začal dosti pozdě fotografovat, s radostí jsem sledoval, jak se zlepšuje, jak výtvarně vidí a komponuje. Nejbližší ovšem zůstávala hudba, i když se kytarista školený Štěpánem Rakem aktivního hraní vzdal. Potenciál ani zde nevyhasl a naplňoval se v odborné spolupráci s muzikology i interprety staré hudby. Přirozeně od počátku vrostl do souboru Ludus musicus, ač se s ním neobjevoval na pódiu. Připočteme k tomu ještě výkony hudebního dramaturga: V časech, kdy jsme s miniaturním rozpočtem a v podmínkách zdaleka ne profesionálních křísili dobřichovický kulturní život, přiváděl k nám díky zmíněné spolupráci špičkové soubory a interprety staré hudby. Přínos, který by neměl být zapomínán.

OSVĚTĚŘ

To slovo zní dnes skoro pejorativně, ale neprávem. Příslušné heslo Ottova slovníku naučného říká o osvětě také: „Dobře cení význam rozumu jakožto jediného nástroje poznávacího, důsledně vše jeho kritice podrobuje a jest svou zvědavostí a zvědavostí nejvíce břitkou zbraní proti všemu

tmářství a naduté vypínavosti, jež se chce krýtí autoritou poznatků jinak než zkoumáním nabytých.“ Etymologie je zřejmá: Osvětář osvětluje a osvěcuje, zahání tmu blbosti. Jiří byl bytostný osvětář, prodchnutý vírou, že svět můžeme zlepšit, nepřehlédneme-li jako dobrý zahradník a nenecháme vyrůst žádný rašící plevel.

Pomocný názorný obraz: V časných porevolučních časech spolu jdeme poslouchat na Příkopy peruánské indiány a na Jungmannově náměstí kamelot huláká: „Fórum! Nové fórum!“ (Pro nepamětníky: periodikum vydávané tehdy Občanským forem.) Sotva Jiřího spatří, vyvolávání se změní: „Pro vás, pane, Forum.“ A Forum kratší, než by Ostrava svedl, zní, dokud jsme v doslechu. Inu, byl úspěšně osvícen. Věren osvícení, vždy si řeknu u pultu o 15 deka Herkula, ač bývám vystaven provokacím typu: „Nakrájej tady pánovi patnáct Herkulesu!“ V Jiřího přítomnosti by si to řeznice dovolila jen jednou.

Důkazem osvětářovy úspěšnosti budiž zmíněné včelařství. Než se Jiří stal včelařem, o včelách jsem nevěděl nic a nijak mě to netrápilo, neboť nezajímalo. Dnes o včelách vím ledacos, zajímá mě to a v knihovně mám pár svazků historické včelařské literatury, jejichž reedicím Jiří jako zkušený textolog pomohl na svět. Jedné věci jsem neporozuměl: Právě například má výchova od včelařského ignoranta po orientovaného laika mě přesvědčovala, jak velkým pedagogickým talentem Jiří disponuje, a jako celožitovní kantor jsem si vychutnával jeho schopnost vysvětlovat bez zjednodušení a poutavě věci složité. Na začátku 90. let si jako závislý filolog přihlásil živnost a soukromě vyučoval latině, ale nijak ho to nenaplňovalo, ba trápilo a postupně toho zanechal. Osvětář ale nemusí být hned učitelem, učí jinými prostředky.

Další vzpomínka k tomu náдавkem: Když Jiří přinesl jako čerstvý živnostník na finanční

úřad hrdě své první daňové přiznání, úřednice je zkontrolovala a se slzou v oku roztrhala: „Pane doktore, běžte domů, platit nic nebudete, vám by měl naopak platit stát.“

NOVINÁŘ

Snad to souvisí s Jiřího vysokou jazykovou kompetencí, snad více s jeho dobrodružnou povahou a zmiňovaným osvětářstvím, ale časem v sobě objevil duši novináře. Kukátku, do jehož redakční rady byl povolán vlastně na roční záskok, než se z vojny vrátí dva z otců-zakladatelů, zůstal věrný až do své poslední chvíle, po většinu toho času jako šéfredaktor. Po celou dobu udržel vysokou obsahovou a jazykovou úroveň časopisu a bezpečně jej převáděl přes rozbouřené vody všech místních politických pŕetek i personálních krizí. Vložil do něj olbřímí kvantum profesionální redakční práce, stále ukrajující z již tak krátkých nocí. Rád a dobře psal recenze kulturních podniků, skvěle vedl rozhovory, neboť se uměl nejen ptát, ale i naslouchat. Umění dnes vzácné. Jako včelař vyrostl i ve výborného novináře odborného. Snad netřeba dodávat, že zmiňuji-li Jiřího-novináře, používám to slovo ve smyslu časů Čapkových, Bassových a Peroutkových.

HOMO POLITICUS

Zvolil jsem jednoslovné tituly kapitol, ale POLITIK užít nemohu, narážím už na třetí slovo, jehož význam je dnes deformován a vyprázdněn. Německý teolog Friedrich Christoph Oetinger (1702-1782) napsal: „Bůh potřebuje lidi, kteří by pracovali na maličkostech. Těch, kteří by pracovali na věcech velkých, má dostatek.“ Týká se to všech vrstev Jiřího činnosti, i politicky byl člověkem svrchovaně angažovaným, s masarykovským vědomím významu drobné každodenní práce, s vírou v demokracii budovanou zdola, vybaven pevným hodnotovým systémem těch, jimž je už nějaký čas spíláno sluníčkářů, pravdo-

láškařů a havloidů. Jeho postoje, názory a práce zneklidňovaly ty, jež trápily četné otázky bez odpovědi: Proč to dělá? Co z toho má? Co tím sleduje? Kdo za ním stojí? Zkrátka ty, kteří si neumějí představit nezištnou práci, konanou proto, že je třeba ji vykonat pro prospěch obecný. Nejrůznější temné obsahy, motivace a cíle tak byly podsouvány jak Jiřímu samotnému, tak Kukátku a Společnosti Dobřichovice, v jejichž čele stál.

Homo politicus se nezapře a Jiří posléze své aktivní politické angažmá přenesl do života alternativních včelařských společenství, vlastně včelařské opozice až disentu. Se zájmem jsem to sledoval, ale moc nerozuměl, to by vyžadovalo apidopolitologa.

Myslím, že Dobřichovice by měly mít oficiální místo, kam by se dalo vytesat: JIŘÍ MATL SE ZASLOUŽIL O OBEC.

ENOFIL

Kristovský habitus a nebývalá sebekázeň mohly k tomu dojmu svádět, ale Jiří nebyl asketa. Jeho radost ze života obsáhla vedle slasti duchovních i ty fyzické. Našli jsme na staré reklamě Lobkowiczského vinařství na Mělníce devízu Na český stůl české víno! a s tím i pravý výraz našeho vlastnictví. Zrodilo se přirozeně hnutí nazvané stejně, ale samozřejmě latinsky: In mensa bohémica vinum bohemicum, a tuto ideu jsme pátek co pátek hojně zalévali. Naším hrdinou byl Ing. Ivan Moše Váňa (1941-2021) a jeho víno z mosteckých výsypek, především klaret. Z cesty nás nesvedla ani zpráva, kolikasetnásobně překračuje přípustný obsah kadmia. Jen časem stupňující se pracovní zaneprázdnění způsobilo, že periodicita rituálního popíjení řídla. K Jiřího znalostem je třeba přidat i solidní výbavu enologickou. A samozřejmě není enologie bez gastronomie. Naše společné silvestrovské oslavy vrcholily vždy soljankou s pirohy a kolekci vybraných sýrů a uzenin.

Co si Jiří musel začít sám vařit, těšily mě také jeho drobné kuchařské objevy a jeho radost z nich.

Aby nahlédnutí do tohoto koutu jeho krásné duše bylo kompletní, rychle připomenu ještě další radost těla, již objevil, když se stal vyznavačem lulkového tabáku. Jen načas, vrátil se ke svému celoživotnímu nekuřáctví poměrně brzy, ale stačil svou erudici obohatit znalostmi o dýmkách a družích tabáku.

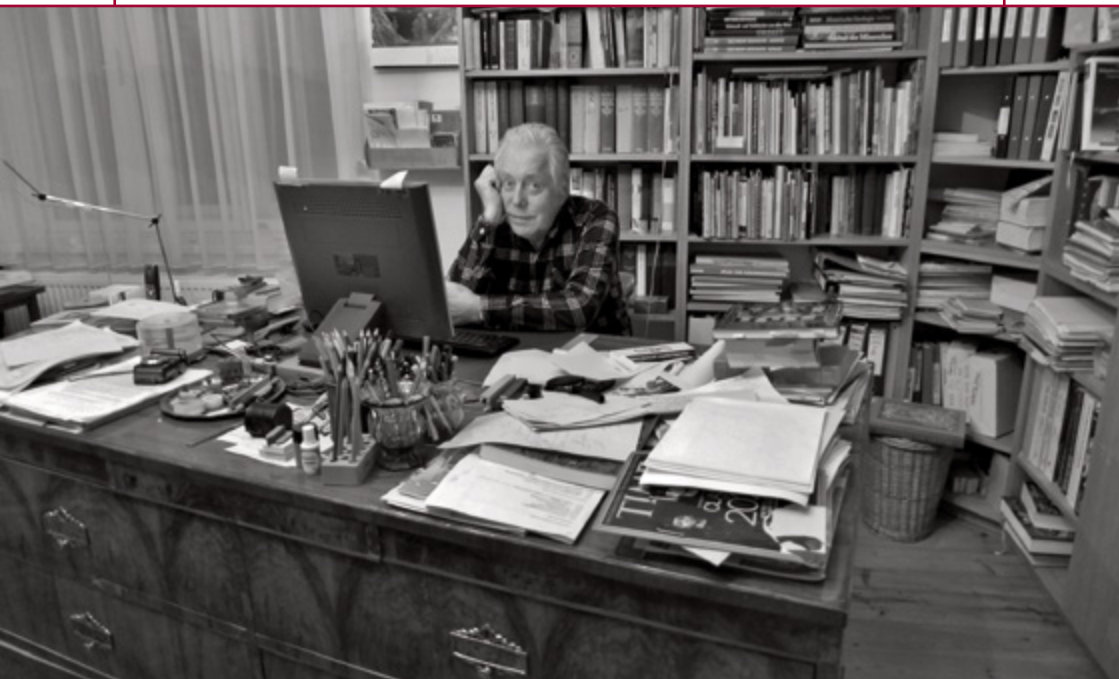
DOKTOR

Oslovovali jsme se navzájem doktore. Bylo v tom trochu úcty k titulu doktora filosofie, ale více ironie a sebeironie. (Pro nepamětníky: Doktor bylo krycí jméno agenta StB č. 31048, slovenského premiéra a předsedy HZDS Vladimíra Mečiara, a doktorem se v 90. letech zdobil jeden politik za druhým, nejen na plzeňských právech.) Občas se tituly hodily: Jako členové kulturní komise jsme někdy ve 2. polovině 80. let vyvolali na tehdejších MNV jednání k nápravě stavu residence křižovnických velmistřů, na něž byl pozván i okresní konzervátor památkové péče a zástupce tehdejšího uživatele. Ten všechny výzvy k nápravě rovnou odmítl s tím, že ho o zámku a památkové péči nebudou poučovat nějakí venkovští strejcové. Jiří povstal a znovu nás představil se všemi tituly a akademickými pracovišti. Suverén veksláckého vzezení a chování rázem pokrotl a už se na nic nezmohl.

Ještě jeden atribut košaté osobnosti: Jiří disponoval skvělým smyslem pro humor, slovní i situační, měl báječnou schopnost a neslábnoucí chuť vyvádět lidi z konceptu, mystifikovat, mást, stražit veselé pasti. Většinou laskavě, ale uměl i přitlačit, když si o to oběť vysloveně říkala. Jen teď naposled mě moc nepobavil.

Tak na shledanou, doktore!

Vladimír Czumalo

Vědecká práce byla životním posláním Karla Otavského do posledních chvil, foto Ivan Látal.

Odešel **Karel Otavský**

Dr. Phil. Karel Otavský se narodil 11. června 1938 a zemřel 12. dubna 2022. Historik umění – medievalista, se specializací na dějiny textilu a zlatnictví, vysokoškolský pedagog.

Křestní jméno zdědil po svém tatínkovi i dědečkovi, oba byli právníky. Pocházel z rodiny Hermannů-Otavských, jeho dědeček (1866-1939) byl prvním rektorem Univerzity Karlovy po vzniku samostatného Československa a jako děkan se mj. zasloužil o dostavbu budovy právnické fakulty v Praze, jak ji známe dodnes. Jeho otec (1905-1987), vojenský právník, se mj. zabýval konstrukcí optických přístrojů, po odchodu do invalidního důchodu v roce 1951 se pustil naplno do čtených

pozorování Slunce ve své černošické vile, kde si k tomu účelu zřídil sluneční observatoř (dodnes funkční). Své výsledky publikoval v čs. a zahraničních odborných časopisech.

Karel nejml. nejprve studoval dva roky na Pražské konzervatoři klavír, v letech 1955-1958 pak Gymnázium Jana Nerudy v Praze v Hellichově ulici. K vysokoškolskému studiu nebyl hned přijat, z politických důvodů. Základní vojenskou službu absolvoval v letech 1958-1960 v Olomou-

ci. Dějiny umění na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy vystudoval v letech 1960-1966 dálkově; absolvoval diplomovou práci Malířská výzdoba Klementinského sborníku Tomáše ze Štítného. Současně byl zaměstnán jako pomocný asistent Grafické sbírky Národní galerie v Praze a později v její sochařské sbírce. V letech 1967-1968 pracoval v Muzeu hl. města Prahy jako odborný pracovník.

Pět dní po srpnové invazi vojsk Varšavské smlouvy emigroval do Švýcarska, kde v letech 1968-2001 pracoval v muzeu a restaurátorském centru historického textilu, uměleckých řemesel a galerie gotické a renesanční malby Abegg-Stiftung v Riggisbergu v kantonu Bern, nejdříve jako vědecký asistent, později jako konzervátor. Od roku 1982 se soustředil zvláště na sbírky středověkého historického textilu, evropského i orientálního původu. Na Filozoficko-historické fakultě Univerzity Bern obhájil roku 1991 disertaci o svatováclavské koruně v pokladu Svatovítského dómu v Praze. V Abegg Stiftung se seznámil se svou manželkou, restaurátorkou textilu MgA. Vendulkou Otavskou, roz. Sudkovou. Po návratu z emigrace v roce 2001 přednášel Karel Otavský v letech 2004-2015 dějiny křesťanského umění v Ústavu dějin křesťanského umění Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy. Publikoval na toto téma řadu monografií, článků i kapitol v kolektivních studiích.

V roce 2001 se Karel Otavský vrátil do rodného domu v Černošicích, na začátku Kladenské ulice, u křižovatky s Vrážskou. Tady žili manželé Otavští také spolu s Karlovým bratrem Emanuelem, zeměměřičským technikem. Ten je znám řadou svých výstav fotografií krajiny, jen v Černošicích jich v posledních letech uspořádal v Mokropeské kapliče sedm (2011, 2014, 2015, 2017, 2018, 2020, 2022). Nejmladší bratr Pavel vystudo-

val Strojní fakultu ČVUT, koncem 60. let emigroval do Spojených států, kde žije se svou širokou rodinou.

Před 14 lety navštívila zahradu Otavských Milena Křížová, aby si sáhla na dřevo někdejšího kříže, který býval u památeční lípy na Vráži (padla v roce 1930) a napsala o tom článek do Informačního listu Černošic (3/2008). Profesor Hermann-Otavský nechal část kříže upravit a osadil jej jako jakási Boží muka na vlastní zahradu. Stojí tam doposud, vzorně opěčovaná.

Karel Otavský zůstává ve vzpomínkách kolegů i nás, černošických sousedů, jako milý, vzdělaný a noblesní muž. Čest jeho památce!

*Simona Kysilková Šnajperková
Černošická Společnost Letopisecká*

Proč žiji v Dobřichovicích

se ptá Alžběta Šenkyříková

František Vaculík a Tereza Matysová

Františka a Terezu jsem oslovila na “růžové zastávce” na dobřichovické cyklostezce, kde zrovna stál a kolemj(e)doucí občerstvoval Food track Dobrá naděje. Zeptala jsem se jich, proč oni žijí v Dobřichovicích a co na tom mají, případně nemají rádi.

František: Proč žijeme v Dobřichovicích... Důvody k tomu jsou moje, ale přesvědčil jsem o nich Terešku. My jsme se rozhodli žít někde, kde je větší klid než v Praze, kde je příroda a příležitosti k pohybu a celkově zdravější životní styl. (Takhle, když to říkám u piva, to zní dobře! A u hranolek!) To je to, co na tom máme rádi. A co neradi, to dokáže líp shrnout Tereška, protože ta s tím teď docela zápolí.

Tereza: ...Jo, to jsou ty cesty vlakem. Vlaky mají neustále zpoždění a to mi vadí. S tím já nejvíce bojuju.

František: No, a pak taky ta odříznutost od života v Praze. Člověk se nemůže v jedenáct večer rozhodnout, že půjde někam zapařit. To nutí ke klidu někdy možná až moc velkému.

Mirka Slámová

Mirku jsem potkala v bezobalovém obchůdku Pendula a zeptala se jí na stejnou otázku. Proč žiješ v Dobřichovicích a co na tom máš ráda nebo nerada?

Mirka: Co tu mám ráda... Já si tu připadám jako v takovém lázeňském městečku, a to se mi hodně líbí. Potkala jsem tu spoustu

úžasných lidí, kteří dělají zajímavé věci, což je velmi inspirativní. A je tady úplně všechno k životu. A taky tu mám hrozně milý sousedy!

To mi přijde jako velmi podstatný. My tomu tady interně říkáme “bio údolí”... A co tu mám nerada? Hm..., vadí mi třeba ceny zdejších nemovitostí. Kdyby to nebylo tak strašný, tak bychom tady mohli zůstat. Ale protože jsme si řekli, že chceme domek se zahradou, tak půjdeme pryč. Kdyby ta situace byla jen trošku ..., ne, hodně jiná, tak bych tu klidně zůstala.

Slavnostní otevření Základní školy v Letech

31. 8. od 14 hod., areál ZŠ Lety, Karlštejská 571

Pestrý program benefičního otevření Základní školy v Letech

31. srpna ve 14 hod. přestřihne pásku stavby nové Základní školy v Letech paní hejtmanka Středočeského kraje Petra Pecková spolu se starostkou obce Bářou Tesařovou. Čeká nás vskutku pestrý program, který zahájí vyhlášená chlapecká kapela Dobi Boyz, naváže kouzelník Jakub Koutský, který rozesmál davy dětí i na Pohádkovém lese. Místní mladí hudebníci František Buchtele a Štěpán Jícha ožíví naše smysly při společné hře na akordeon a doplní je letovská Sofinka Mlejnková (9 let). Kapela Five Foxies nás bude provázet zbytkem odpoledne, v rámci, kterého můžete ochutnat dobroty z letovské Malé pekárny a cukrárny Denisy Neprašové, pivo MMX, zdravé limonády či burgery Foodtrucku.

Akci ožíví sportovní odpoledne i tvůrčí dílny

Sportovního ducha probudí v dětech sportovní aktivity a soutěže z dílny Slavata Triat-

lon Tour podporované panem Mgr. Josefem Svobodou z Řevnic a Jojo Gym Dobříchovce. Navštívit můžete rozmanité tvůrčí dílny připravené pedagogy i letovskými nadšenci. Pomyslnou třešničkou na dortu bude tradiční malování na obličej či novinka zaplétání copánků. Pestré odpoledne s bohatou tombolou a mnoha cennými výhrami moderované Petrem Králem z Radiožurnálu zakončí v 18 hod. vzlet horkovzdušného balonu. Přijďte nás podpořit svou účastí, těšíme se na vás!

I vy můžete podpořit novou školu aktivitou či darem do tomboly

Slavnostní otevření školy může podpořit každý dobrovolník, ať už realizací tvořivé dílny, upečením něčeho dobrého nebo darem do tomboly. Výtěžek z jakýchkoli aktivit půjde na dovybavení nové letovské školy pomůckami pro děti.

Markéta Huplíková, marketa.huplikova@obeclety.cz, www.skolalety.cz

Aby chodidla chodila

V létě je spousta možností se vyzout a vyzrazit bosky, ať už na zahradu, k vodě nebo do lesa. Pro mnohé z nás je to příjemné, ploskami cítit a vnímat povrch země takový, jaký opravdu je. Přichází plno nových vjemů a s nimi i vyšší nároky na svaly chodidel, která nemají podporu boty. Jenže chodidla, která jsou často zabalená v pevné botě, nejsou plně připravená na to, aby zvládala chůzi na boso po delší čas. Může se tak stát, že nás po čase na svoje limity upozorní pocitem únavy nebo bolesti. Je dobré tyto signály zaznamenat včas a adekvátně na ně reagovat. To nejmenší, co můžeme udělat, je nechat je odpočinout. Ale můžeme udělat i něco víc. Můžeme pracovat na posílení a kondici chodidel tak, jako jsme zvyklí i na jiných částech našeho těla.

Pokud jsou chodidla zvyklá jen na pevnou obuv, dochází ke snížení jejich svalové síly i jemných koordinačních pohybů. Tím se snižuje schopnost dobře chodidla vnímat a využít je. Umíte si představit situaci, ve které byste si každé ráno na ruce "obuli" obdobnou část oděvu jako používáte na nohy a takto fungovali půl roku, rok, možno desítky let? Jaké by to bylo, kdybyste je na jednu sundali, chtěli jimi například uplést svetr, anebo namalovat obrázek?

Chodidlo má několik funkcí. Jednou z nich je chůze. Slouží nám jako pevný opěrný bod, pružina při odrazu i jako tlumič při došlapu. Má 26 kostí a mnoho drobných kloubů, což značí o tom, že je velmi dobře pohyblivé a dokáže se přizpůsobit povrchu a dobře se o něj opřít. Dobře vnímavé a pohyblivé chodidlo s povrchem splyne, tím nám zajistí pevný bod opory a stabilitu pro ostatní části těla, a to i v případě, že povrch je členitý nebo nakloněný.

Pokud patříte k lidem, kteří mívají unavená nebo bolestivá chodidla, je dobré to nepodceňovat a věnovat jim pozornost. Při prv-

ních známkách únavy nebo bolesti může pomoci krátký odpočinek. Vaše chodidla ocení, když se jim odvděčíte masáží. Je dobré nezapomínat na prstce a na dlouhé svaly chodidel, které sahají až ke kolenům. Vhodné je také chodidla otužovat, například krátkou procházkou v mokré trávě, anebo střídavými koupelemi v teplé a studené vodě. Jako prevence obtíží doporučuji chodidla aktivně procvičovat a všimát si, zda je cítíte plně a aktivně.

Cvičení můžete začít s drobnými, variabilními pohyby přednoží a prstců (tj. prstů u nohou). Můžete zkusit udělat na noze pěstičku, uchopit drobný předmět, přitáhnout jej k sobě a jemně jej položit. Pak roztáhněte prstce od sebe, udělejte pár kroků po malíkových a následně po palcových hranách. Opřete se do země pevnými prstci, které se nezalomí. Zkuste objevit, co ještě by vaše chodidla mohla zvládnout. Není potřeba začínat hned maximální silou, kterou máte. Objevujte, zda uvedené úkoly zvládnete bez kompenzací v jiných částech těla. Správně by měly být dominantně zapojeny svaly chodidla, neměly by se například výrazně zatnout stehenní svaly. Nebo byste při cvičení neměli zadržovat dech (i když je to častý projev při učení se něčemu novému, kde se soustředíte naplno).

Dále si můžete zkontrolovat, jak stabilní stoj máte. Postavte se bosými chodidly na rovnou zem a zkuste zavnímat, která jejich část se pevně opírá. Pokud se opíráte celou opěrnou plochou chodidla rovnoměrně (včetně všech prstců) - blahopřeji vám. Pravděpodobně máte stabilní stoj a aktivní chodidla. Když jste ale postřehli, že se opíráte jen částí chodidla, anebo jen do paty, můžete z toho usoudit, že vaše opora na tom není nejlépe. Při takové opoře chodidla mluvíme o tom, že člověk nestojí, ale "visí" ve vazech. To se následně projevuje

výše v těle taktéž visením (nebo držením). A dále pak ztrátou opory a schopností se nést. Jedním z mnohých důsledků takového visení je zboření opory páteře. Často-krát dochází k funkčním až strukturálním poruchám různě po těle. Tedy: čím menší operná plocha, tím méně stabilní stoj máme, tím víc se tělo bortí. S takovým stojem se prodlužuje reakční doba na rychlou změnu polohy těla – například když do nás někdo vrazí. Zvyšuje se šance pádu, který neustojíme.

Dalším ze způsobů, jak si ověřit a zlepšit svoji stabilitu, je stoj na jedné noze. Vydržíte alespoň 10 sekund? A co 20? Když to zvládáte, patříte k těm stabilnějším. Chcete vaši stabilitu posunout ještě dále? Zkuste při tom zavřít oči.

Osvoje chodidla je dobré pečovat nejen v létě, ale i v průběhu ostatních ročních období. Chodidla v chladnějších obdobích roku tak neztratí získanou výkonnost a pružnost z léta, i když je zavřeme do bot. V případě, že si neumíte poradit sami, je

to práce pro nás fyzioterapeuty – najdete nás například v Centru komplexní péče Dobřichovice. Pomůžeme vám na vaší cestě k obnově funkce, síly a šikovnosti. Aby vám vaše tělo ještě dlouho sloužilo ve zdraví.

Bc. Richard Vaľa

O autorovi

Bc. Richard Vaľa je fyzioterapeut a svobodný učitel Fyzioterapie funkce. Pracuje v CKP Dobřichovice. Pro Rehabilitaci Praha s.r.o. poskytuje rehabilitační služby v homecare prostředí. Zároveň provozuje svoji soukromou praxi. Ctí moudrost těla, s holistickým přístupem hledá příčinu vzniku obtíží a spolu s pacientem aktivně pracuje na pochopení změny a obnovení funkce.

Z Pamětní protektorátní knihy hlavní školy v Dobřichovicích

V tomto čísle se seznámíme s dvěma válečnými školními roky. Chod školy je opět značně omezován, učitelé i žáci jsou pod neustálým dohledem, musí povinně oslavovat vynucená výročí, už tak stísněné prostory pro výuku jsou nadále zabírány pro německé děti apod. I v obci se stupňuje neklid a obavy z příštích dnů, protože dochází k zatýkání místních občanů.

Školní rok 1942/1943

Rok začal 2. 9. 1942 školní slavností a opravnými zkouškami. 3. 9. se konaly doplňující přijímací zkoušky do 2. ročníku. Z 11

zkušenců byli na uvolněná místa vybráni 4 noví žáci z obecných škol školního újezdu. V 6 třídách se ve 4 ročnících učilo 107 žáků. Dvě učebny jsou nadále pro dopolední vy-

*Růžena Tožicková-Vrňáková,
učitelka*

Anna Vojtová, učitelka

Jarmila Marešová, učitelka

učování propůjčeny žactvu německé střední školy. V jedné učebně je umístěn kurz němčiny pro zaměstnance železnice a od 15. 10. tentýž kurz pro učitelstvo z Dobřichovic a okolí. Od 23. 3. byly 3 učebny propůjčeny žákům německé střední školy v Essenu, kteří byli ubytováni v pensionu Stejskal. Vánoční prázdniny trvaly od 18. 12. 1942 do 11. 1. 1943. Od 18. 2. do 25. 2. a od 12.

Jaroslav Kyrian, učitel

5. do 19. 5. byla škola uzavřena pro četné případy nakažlivých chorob. 21. 9. se celý učitelský sbor podrobil všeobecné zkoušce z němčiny. V září z nařízení okr. úřadu proběhl sběr mandelinky bramborové s negativním výsledkem. Liga proti TBC Zbraslav uskutečnila ve dnech 25.-30. 9. prohlídku žactva přenosným rentgenem. 11. 10. proběhla sbírka starého šatstva a tkanin, žáci svázeli sběr na vozících do školní budovy. 15. 3. se uskutečnila školní slavnost ke 4. výročí vzniku Protektorátu, 20. 4. slavnost k narozeninám Vůdce A. Hitlera. 14. 5. uspořádali v parku chovatelé drobného zvířectva výstavu králíků, jíž se školáci zúčastnili. 4. 6. žáci a učitelé vyslechli rozhlasový projev k 1. výročí smrti zastupujícího říšského protektora a generála policie R. Heydricha. 12. 7. učitelé připomněli ve třídách 71. narozeniny státního prezidenta Dr. E. Háchy. Žáci sebrali za rok 3 155 kg odpadu a 32 kg léčivých bylin. 12. a 13. 7. se konaly přijímací zkoušky uchazečů z OŠ školního újezdu do 1. ročníku. Bylo přijato 19 chlapců a 16 dívek. Školní rok byl ukončen 14. 7. 1943 s 98 žáky. Žákům bylo uloženo pomáhat při polních pracích a sbírat odpad. Na česání chmelu se skupina nedostala. V tomto školním roce se podstatně zvýšil počet inspekci. 25. 9., 15. 1., 9. 2., 11. 3. a 18. 6.

školu navštívil OŠI V. Vydra. 14. 12. vládní referent pro volbu povolání J. Seibert hovořil s vycházejícími žáky. 21. 1. zavítal do školy německý zemský inspektor Josef Illing a 6. 3. další německý zemský inspektor Ing. Otto Mather. 22. 6. se dostavil OŠI V. Vydra s inspektorem Leicherem.

Změny v učitelském sboru

Na počátku roku odchází odborný učitel Jan Mazáč do Nuslí. Je nahrazen Jaroslavem Kyrianem (*1913 Vysoké Mýto). Po maturitě na gymnáziu v Českých Budějovicích absolvoval FF UK (1932-1939). Poté nastoupil do lékařenské praxe. V březnu 1942 získal místo výpomocného učitele v Líbeznicích a odsud byl v září 1942 povolán do Dobřichovic. K posílení výuky němčiny bylo třeba získat učitele na 10 vyučovací hodiny v týdnu. Zprvu je povolán Jaroslav Novák, výpomocný učitel z Řevnic. Působí tu v září necelý měsíc. Od 28. 9. do 1. 10. ho zastoupila Alena Pešáková z Horních Černošic, od října vyučuje němčinu praktikantka Anna Jeníčková. Učitelka dívčích domácích nauk Vlasta Hladíková byla zproštěna vyučovací povinnosti. Nově nastupuje učitel českomoravského náboženství, pomocný duchovní František

Pucherna. 1. 11. odchází učitelský čekatel Josef Borovička na OŠ v Hluboši, okr. Příbram. 30. 11. nastoupila praktikantka Jarmila Marešová (* 1923 Příbram). V r. 1942 maturovala na UÚ v Příbrami. Pracovala tu pouze měsíc a od 1. 1. je přeložena na OŠ chlapeckou do Modřan. Od 1. 12. nastupuje místo výpomocné učitelky Anna Vojtová (* 1918 Záluží u Budislavi). Do r. 1937 studovala na UÚ v Soběslavi a praxi plnila na OŠ v Jistebnici. V r. 1942 vykonala zkoušku způsobilosti pro NJ na OŠ. Učila na OŠ v Dobřichovicích a přechází na školu hlavní. Za onemocnělého odborného učitele J. Mareše byla ustanovena výpomocná učitelka Růžena Tožičková-Vrňáková (*1908 Příbram). Po maturitě na reálce krátce pracovala jako kancelářská síla na ministerstvu zemědělství. V l. 1927-1935 studovala matematiku a deskriptivní geometrii. Od 23. 9. 1935 vyučovala na měšťance v Praze. R. 1937 vykonala zkoušky z kreslení a krasopisu. 31. 3. 1939 byla jako vdaná propuštěna a znovu nastoupila do práce na zdejší škole 1. 6. 1943.

Změny v Újezdni školní radě

1. 8. 1942 byl zatčen pro nedodržování mlecích předpisů předseda rady, mlynář

Učitelský sbor na schodech před vchodem: stojící vlevo postupně za sebou na jednotlivých schodech zezdola: Josef Blažek, Anna Vojtová, Anna Šimáčková a Jaroslava Tomšíčková; vřadu přede dveřmi: Magda Fejferová, Jaroslav Kyrian, Růžena Tožičková, Anna Jeníčková a Antonín Forst, v brýlích Alois Franta a zcela vpředu Jaroslav Netuka

K. Havlík. Byl sice po několika dnech propuštěn, ale 8. 9. byl znovu zajištěn. Úřadu se od toho dne ujal místostarosta V. Jakeš, nadlesní. Ten byl však 22. 4. 1943 též zatčen. Člen rady František Handschuh byl zatčen 26. 4. 1943. V přelíčení o mlecích přestupcích byl odsouzen i další člen Jan Kulíšek z Letů. Předsednictvím byl pověřen dobřichovický starosta František Fürst, bývalý řídicí učitel na zdejší OŠ. Rada byla doplněna o Josefa Němce z Letů a Jaroslava Caldu z Dobřichovic.

Události v obci a v Protektorátu

30. 7. 1942 odešli z obce Židé. Občanstvo bylo v rámci totálního nasazení začleňováno na práci doma i v Říši. Někteří se dostali až do Norska. Rozruch v obci způsobil osud mlynáře K. Havlíka a dalších osob. Zatčeno bylo i několik lidí za poslouchání cizího rozhlasu. Po zatčení správce křižovnického statku F. Handschuha a nadlesního V. Jakeše byla na statek a lesy uvalena nucená správa. Pro umístění uprchlíků z bombardovaných měst v Říši byly zajišťovány byty ve vilách a ve Výchovně. 24. 8. zprostil Vůdce říšského protektora v Čechách a na Moravě Konstantina, svobodného pána von Neuratha, úřadu a jmenoval říšským protektorem německého ministra vnitra Dr. Wilhelma Fricka. Státního sekretáře K. H. Franka Vůdce jmenoval státním ministrem.

Školní rok 1943/44

Rok začal 3. 9., ten den a 4. 9. se konaly opravné zkoušky. Počet tříd byl zredukován na 4 třídy namísto loňských 6 tříd. Střední říšskoněmecká škola byla vystřídána německou dívčí školou, která si zabrala opět 3 učebny, takže hlavní škola používala 1 učebnu obecné školy. 29. 9. zakázal obvodní lékař návštěvu školy žákům z Vonoklas kvůli výskytu dětské obrny. Vonoklaští se vrátili do lavic až 15. 11. V říjnu proběhl Týden spořivosti, v místním kině vystoupil 28. 10. s přednáškou o spoření úředník Praž-

ské spořitelny. Po jeho projevu následovalo zdařilé kouzelnické vystoupení. Ve škole byla umístěna Lidová škola hospodářská s 15 studenty. Její správcovství převzal po Miroslavu Novákovi Alois Franta. 6. 11. byl nařízen sběr textilíí a obuvi. 10. 11. odchází německá dívčí škola do Weißwasseru. 14. a 15. 11. místní skupina zahrádkářů pořádá výstavu ovoce v hostinci U Konrádů, již navštívili i žáci hlavní školy. Učitelství sbor vyslechl 24. 11. v Praze přednášku „O nové Evropě“. 30. 11. se ve třídách připomnělo 5. výročí zvolení Dr. Emila Háchy za státního prezidenta. 26. 11. se škola v biografu zúčastnila slavnostního jmenování místního pověřence Kuratoria pro výchovu mládeže J. Kimly. Vánoční prázdniny trvaly od 22. 12. 1943 do 11. 1. 1944. O těchto prázdninách se 6.-8. 1. učitelé školí v kurzu protiletectvé ochrany v Řevnicích. 27. 2. zachránil Milan Cabálek, žák II. ročníku, Jiřího Štrejla z III. ročníku, probořivšího se na tenkém ledu na Berounce a dal tak příklad kamarádství a obětavosti. Za svůj čin dostal upomínkový dárek. 2. 3. se vzpomnělo 120. výročí narození génia české hudby Bedřicha Smetany. Pro nedostatek otopu bylo od 6. 3. do 18. 3. omezeno vyučování. Žáci se střídali v jedné učebně. V této době 12. 3. se slavil Den hrdinů, vzpomínalo se na padlé v celé Říši a 15. 3. byl rozhlasem přenášen projev E. Háchy k 5. výročí Protektorátu. Ve stejný den zabralo německé žactvo ubytované v pensionu Stejskal znovu 3 učebny. 20. 4. rozhlas vysílal pořad k 55. výročí narození Vůdce a 3. 6. byl vyslechnut rozhlasový projev ke 2. výročí smrti SS Obergruppenführera R. Heydricha. 17. a 18. 6. se v přizemních učebnách instalovala výstava určená k propagaci sběrů. Vzdor nepříznivému počasí ji navštívilo 1 200 návštěvníků a vybralo se 1824.40 K. Největší pozornosti se těšily ruční práce dívek a obrazy ředitele J. Netuky. 20. a 22. 6. se konaly poradny pro volbu povolání, 10. a 11. 7. přijímací zkoušky do 1. ročníku. Bylo přijato 27 žáků, 11 chlapců

Rozhlasový projev dr. Háchy k českému národu

Praha. (CTK.) Státní prezident dr. Emil Hácha učinil u příležitosti patého výročí zřízení Protektorátu projev, který byl vyslán všemi stanicemi rozhlasovými dnes v 19 hodin. Projev zní takto:

Drázi spoluobčané!
Pět let jest pro život národa doba krátká. Pro zhroucení žijící generace stačí však období ještě kratší, jak ukázala nedávná zkušenost ze života některých jiných malých národů.

Mezi cestou života a cestou smrti rozhodne někdy jediný malý okamžik. Tím byla pro nás moje cesta k Václavovi před pěti lety. Její šťastný

výsledek rozhodl pro další život národa v rámci Velkoněmecké říše.

Od té doby prosili jsme mnohým úskalím, jako celá však žijeme, ba vidím dokonce, že ve své vnitřní hodnotě náš národ sloupá. To je nejdůležitější důkaz správnosti cesty, kterou jdeme. Proto mohu od vás všech s dobrým svědomím požadovati, abyste zůstali i nadále za všech okolností věrni mému vedení a tím říší, jejíž vítězství zajistí vám i vašim dětem šťastnou budoucnost.

Nechť nás připežou boží v žádném okamžiku neopustí.

Rozhlasový projev E. Háchy k 5. výročí vzniku protektorátu

Část učitelského sboru: zleva Josef Ježek, Jaroslava Tomšičková, Antonín Forst, Anna Šimáčková, Jaroslav Netuka, Josef Mareš, Alois Franta

a 16 dívek. Sebralo se celkem 3 213 kg odpadu. 2. 7. byl přenášen rozhlasem projev k 72. výročí narození Dr. E. Háchy. 13. 7. byl školní rok ukončen. Inspekce OŠI V. Vydry se

Fotografie vlevo: 4.a z r. 1941/42 s třídním učitelem Janem Mazáčem (sedící 4. zprava) a ředitelem Jaroslavem Netukou (stojící vzadu 6. zprava)

Fotografie vpravo: 1. ročník z r. 1942/43 s třídní učitelkou Růženou Tožičkovou

uskutečnily 23. 9., 18. 11. a 18. 5. V tomto roce obec zakoupila sanitní auto.

Změny v učitelském kádru

Museli být přeloženi 4 učitelé. Josef Blažek odchází na hlavní školu do Mníšku pod Brdy, Magda Feiferová, Anna Jeníčková a Růžena Tožičková-Vrňáková přecházejí na zdejší obecnou školu. Když ředitel J. Netuka požádal ze zdravotních důvodů o zproštění z učební povinnosti, byla jeho zástupem pověřena od 13. 9. 1943 do jeho návratu 31. 12. 1943 R. Tožičková-Vrňáková. Anna Vojtová odešla do Hvozdnice. Nově nastupuje učitel českomoravského náboženství, farář Jan Vejnar z Radotína. Jelikož počet žáků ve třídách vzrostl na více než 35 žáků, bylo nutné dělit třídy při výuce němčiny. Proto přichází z Řevnic na dobu neurčitou Ludmila Kalivodová (*1920 Strážov na Šumavě). Po 4 ročnících gymnázia v Klatovech přechází

Fotografie vlevo: 2. ročník z r. 1942/43 s třídní učitelkou Jaroslavou Tomšíčkovou
Fotografie vpravo: 3.a z r. 1942/43 s třídním učitelem Josefem Blažkem

na UÚ v Českých Budějovicích. Po maturitě v r. 1940 vyučuje náboženství, od 27. 2. přechází na hlavní školu v Radotíně a v tomto školním roce byla umístěna do Řevnice. Již 22. 11. je odvolána z Dobřichovic do Slivence. Za ni nastupuje 1. 11. odborný učitel Josef Ježek (*1919 Druztová u Plzně). Studia na UÚ ve Svatém Janě pod Skalou ukončil v r. 1929, v Praze v r. 1931 složil zkoušku způsobilosti a v r. 1941 zkoušky na I. odbor. Od r. 1929 působil na OŠ v Horoměřicích, Čisovicích, Hvozdnici, Bojanovicích a v Třebotově. Od 1. 1. 1944 byla přeložena R. Tožičková-Vrňáková do Prahy.

Změny v Újezdní školní radě

Výrokem Okresního úřadu pro Prahu-venkov – jih řídí radu od 24. 6. 1943 starosta František Fürst. Místopředsedou je za Václava Jakeše jmenován František Straka a řádnými členy jsou za Františka Handschuha Josef Vítek, za Stanislava Rohana Alois Franta, za Jana Mazáče Jaroslava Tomšíčková, za Josefa Kulíška Jiří Němec. Činnost nové rady trvá jen krátce, již 16. 11. 1943 jsou nařízením ministerstva školství újezdní rady zrušeny a jejich úlohu přebírá starosta.

*Zápisy ředitele J. Netuky zpracovala
J. Váňová*

Fotografie vlevo: 4.a z r. 1942/43 s třídním učitelem Antonínem Forstem
Fotografie vpravo: 1. ročník z r. 1943/44 s třídním učitelem Josefem Ježkem (vpravo nahoře)
a ředitelem Jaroslavem Netukou (vlevo nahoře)

Tramping a chatové osady

Po vydání jarního Kukátka nám napsal pan Ludvík Štika, že ho zaujal článek o chatových osadách v Dobřichovicích od Václava Kratochvíla, který navazoval na článek ze zimního čísla o chataření ve Všenorech. V pozůstalosti po mamince pan Štika našel zpracovanou historii Karlického, dříve Králičího údolí. Jeho rodiče koupili chatu v roce 1957 v osadě Spálený mlýn a Ludvík Štika tam jezdil od svého jednoho roku až do pozdní dospělosti. A možná to byl i jeden z důvodů, proč se přestěhoval v 80. letech do Dobřichovic. Z poslaného dokumentu otiskujeme malou ukázkou.

Vzpomínky na Karlické údolí

Úryvek z Dějin trampingu od Boba Hurikána – vyšlo v r. 1940

SPOJENÉ OSADY KRÁLIČÍHO ÚDOLÍ – S.O.K.Ú. (dříve Westend)

Psal se rok 1926, kdy pět divokých drsných mužů vniklo do tohoto malého ráje nedaleko Dobřichovic. Byli syti stanařského života, a proto se téměř přes noc zrodila chatrč OK-LAHOMA. Šerifem se stal Walda Makoun, Franci Svoboda, Píček Křeček a Vendy Krejčí. V ten čas se svou drsnou partou počal Honza Zajec stavět chatu, která se sice měla nazývat JACKSON nebo DYNAMITKA, která se pro blízkost Novákovy krčmy nedostavěla. Roku 1927 přišel nový pokus, který se již, díky abstinenci, podařil a tak osadníci Švejda, Honza, Lojza Vyšata (šampion v chůzi) a Karlík Kraus uspořádali potlášek na oslavu zrození chaty ERIVAN. Bratři Stádníkové, Buriškové, Tonda Nebe (vlastním jménem Nebeský) postavili chatu OMAHA a tím byl dán základ k početné osadě S.O.K.Ú.

Jeden z pionýrů Píček (Bogan) Křeček zesnul v nejkrásnějším věku 27 let. Wilda Sváča si vystavěli POKUSNOU BOUDU hned za Novákovou krčmou. To bylo pro Starého tulá-

ka Gédu, který chatou opovrhoval, povelem k úštěpkům a posměchu, že v té „ledničce“ zmrznou. Oba vytrvalci se však nevzdali, přesto pošilhávali po teplém stanu Gédy. Vydrželi v chatě celou zimu, ačkoliv i ten nejčerstvější, nejteplejší chleba se jim proměnil v půl hodince v eskymo. Na jaře 1929 jim chata, k jejich největšímu žalu vyhořela. [Pozn. M. Svobody: První chata v údolí byla asi opravdu POKUSNÁ BOUDA za Novákem, kde dosud kousek od cesty na Roblín jsou zbytky nízké podezdívky. Jak přišel B. Hurikán na jméno POKUSNÁ BOUDA nevím, podle Tondy Novotného měla od začátku své jméno IKAR. Její zánik ohněm byla podivná záležitost, kterou vyšetřovalo četnictvo, které došlo k názoru, že byla zapálena neznámým pachatelem. Oheň vypukl uprostřed týdne, kdy trampové v údolí nebyli. Na upozornění jakéhosi chodce, že se z chaty valí dým, byl na místě jako první pan Novák, který vše zotvíral atd.]

Do OKLAHOMY i OMAHY chodili „brdští supové“ Sedlíček, Hezoun, Wáblo, Kučera a jiní a v té době také vznikla myšlenka pro vytvoření klubu. V kavárně Belevue v Praze konečně v roce 1930 odhlasováno jméno

klubu WESTEND. Chlapci v klubu většinou byli z osadníků Králičího údolí a řevnického Údolí Hadru. [Pozn. M. Svobody: Omyl B. Hurikána – Westend byl v Brdech u obce Halouny – Hatě.]

WESTEND byl jedním z nejideálnějších trampských klubů a to již proto, že byl skutečně postaven na kamarádských základech. Údolí jsou od sebe vzdálena plně tři hodiny chůze! První vypsání závodu soustředilo na startu na 50 borců, takže Doda, Tvrdík, Rozner a Ulrich s Kulichem vyhráli své disciplína jen s krajním vypětím sil.

Rok 1932 byl rokem velkého přílivu nových členů, kteří nenalezli pochopení pro kamarádské vztahy svých předchůdců, navštěvujících se mezi sebou a společně jdoucích ve stopách tradice a tak jednoho dne Walda, Štrink, Pepík a Vyšata, nuceni okolnostmi, svolali celý „Králičák“, odtrhli se od WESTENDU a založili vlastní sportovní klub S.O. K.Ú. [Pozn. M. Svobody: Podle Tondy Stádníka to bylo v roce 1935.]

V čele sportu je Vyšata, Rozner, Lepl, Slavík, Zrostlík, Mašek, Ježdík, Slavíková, Hofman, kteří dobyli pro čest osadní vlajky mnoho nádherných cen. Footballové mužstvo bylo obávané po celé Staré Řece (Berounka).

Úryvek z vyprávění Milana Svobody 1927 - 1980

KRÁLIČÍ ÚDOLÍ

Potud (výše) tedy Bob Hurikán o vzniku trampingu v Karlickém údolí. Když tuto historii budou číst poslední pamětníci (Franta Svoboda, Tonda Stádník, Tonda Novotný), budou mít jistě mnoho výhrad a připomínek. Ale to, co napsal Bob Hurikán mu musel někdo vypravovat a vypadá to s největší pravděpodobností na Gédu (Adolf Gedenk). Ten se skutečně s Bobem Hurikánem znal a osobně se stýkali. Kronika osady se nikdy nepsala (škoda) a tak zbývá několik osobních vzpomínek a tlumočení vyprávění ostatních. A ve světle těchto vzpomínek začala

vše daleko, daleko dříve. A tak naslouchejte: Josef Novotný, otec dnešního našeho kamaráda, vlka samotáře a vynikajícího kytaristy Honzy Novotného, začal v údolí stanovat již v roce 1921 a to na plácku nad Spáleným mlýnem, na paloučku pod nynější chatou Milana Svobody. Tam, u jeho zálesáckého ohně, se často zastavil tehdejší hajný Josef Novák na kus řeči. Zde je nutno se zmínit o tom, že Josefa Novotného přivedl do údolí jeho otec, který jezdil již před 1. světovou válkou do údolí na kole na výlety. Ale již tehdy, za času Josefa Novotného, pohybovala se v údolí jakási jiná parta, a protože Josef Novotný byl spíše samotář, odstěhoval se se stanem o kus dále, do údolíčka pod studánkou Petránkou. A odtud pak po potoce stále výše, až si v roce 1928 postavil chatu JITŘENKU. A chata tato stojí dosud.

Do údolí se však jezdilo i mimo rámeček trampingu. Tak například vzpomíná Tonda Novotný, jak někdy v roce 1924 byl co by student reálky na Santošce s celou svojí třídou a profesorem na výletě v údolí. Daleko se však nedostali, protože při odpočinku v lomu Karlíku se jeden student zranil a profesor rozhodl, aby se studenti vrátili sami, pod vedením studenta Jendy Zajera, nazpět do Prahy. Tito se ale po cestě stavili v místním hostinci „U Veselíků“, kde utratili všechny peníze, které měli na cestu. A tak jim nakonec musel vystavit přednosta stanice ČSD v Dobřichovicích jízdenku na úvér na cestu do Prahy, což mělo pochopitelně později ve škole dozvuky. Z toho všeho je vidět, že Karlické údolí bylo dávno oblíbeným místem, kudy procházeli turisté na Karlštejn a kam jezdili tábořit skauti a později i divočí skauti, co byl původní název, jakého se dostalo v prvopočátcích trampského hnutí trampům.

Milan Svoboda vzpomíná, jak ještě v létě roku 1938 zažil v údolí poslední skautský tábor. Byl to vlastně tábor skautek, z nichž jedna se stala později i manželkou tehdy populárního Frejřife a vína pitele Karla Smrže.

Tento tábor byl tehdy na loučce u Spáleného mlýna, což tehdy bylo kouzelné místo, něco jako anglický park.

První trampové (divocí skauti), kteří do údolí přišli ve dvacátých letech, zde tehdy nejdříve stanovali. Ještě dnes je znát, podle tvrzení Tondy Novotného, pod jeho chatou jakýsi elipsový základ podezdívky pod stan, kam prý jezdil, mimo jiné, Tonda Nebeský a bratři Stádníkové. Rovněž tak je ještě znát místo nad Novákovým stavením, kde stávala tzv. POKUSNÁ CHATA.

První chata v údolí by tedy měla být OKLAHOMA, nynější majitel pan Krúta. Druhá nejstarší chata byla OMAHA, která patřila bratřím Stádníkovým a Tondovi Nebeskému. Chata stála na místě dnešní chaty pana Křečka, kterou postavil někdy ke konci 2. světové války kamarád Papírník. Původní chata OMAHA, po částečné přestavbě a modernizaci (krb), vyhořela v roce 1944. Bohužel, se zkázou této chaty odešel z údolí dobrý kamarád, poslední předseda S.O.K.Ú. Tonda Stádník. Později se oženil a zakotvil v chatové kolonii v Zadní Třebáni, kde se věnuje plně svému oblíbenému sportu – rybaření.

Pamatují se ještě na tuto milou, pohostinnou chatu s původním interiérem, tehdy běžným u trampských chat. Jediná místnost měla dvě části. Vpředu ode dveří, z verandičky, byla obývací část (kamna, stůl, lavice) a v zadní části se vcházelo úzkou uličkou mezi čtyři palandy, dvě a dvě nad sebou. V zadní stěně nad uličkou bylo malé větrací okénko. Palandy nebyly otevřené, ale byly opatřené z boku elipsovitými otvory se záclonkami, takže budily dojem kukaně.

Třetí nejstarší chata je snad DYNAMITKA u studánky Petránky. V roce 1938 patřila kamarádu Jirkovi Pickovi a Emilce Zavadilové. Chata OKLAHOMA měla vnitřní uspořádání stejné jako již popisovaná chata OMAHA.

Všechny tehdejší chaty byly postaveny na pronajatém pozeměčku a většinou měly několik podlíníků. Časem, z různých osobních důvodů, jednotliví podlíníci odpadli, až zů-

stal majitelem jen jeden – ten nejvytrvalejší. Myslím však, že romantický a volný tramping neměl dlouhého trvání. Je již v samotné povaze člověka, že stále touží po jakési ideální svobodě a když se k ní třeba jen zdánlivě přiblíží, hned si na sebe připraví nějaký jiný oboječek.

Vždyť už každá parta, partička, musí mít svého vůdce, parťáka, šerifa, rádce, předsedu, vedoucího atd. Tomu tehdejší zákon o spolčování občanů vycházel tolerantně vstříc, vše za stejných podmínek. To znamenalo, že úřady neznaly žádného šerifa, ale jen předsedu, místopředsedu, jednatele, pokladníka. Každý rok musela být tzv. valná hromada. U S.O.K.Ú. byla vždy okolo svatého Matěje. Byly členské legitimace a samozřejmě příspěvky. Tak vznikla osada WESTEND a v roce 1935 S.O.K.Ú.

Jak asi správně popisuje Bob Hurikán, prvním předsedou S.O.K.Ú. byl asi Franci Svoboda, majitel původní chaty OKLAHOMA. Dalším dlouholetým předsedou, až do zrušení všech spolků v roce 1950, byl obětavý kamarád Tonda Stádník a vždy s ním v různých funkcích byl Lojza Vyšata. Byli ovšem také „divoši“ a „vzpurníci“ jako například Karel Krásný, kteří se nespisovným způsobem vyjadřovali o dobrovolném spolkovém organizování se a také do S.O.K.Ú. nevstoupili. To ale vůbec nevadilo, když se v nálevně „U Nováků“ sešli pivní brigádníci, aby se v srdečném a kamarádském ovzduší nemohly projednat otázky, zajímající úplně všechny strany. Po skončení přátelského večírku byli někteří, zvláště unavení účastníci, rozváženi dnes již neznámým dopravním prostředkem – trakařem – do svých loveckých chýší. Trakař vždy zapůjčoval krčmář pan Novák. Nutno vydat svědectví, že se v těchto případech nehledělo na členství v S.O.K.Ú., ani eventuelně na náboženskou příslušnost.

Všechny chaty z předválečného období však nejsou trampského původu.

Pokračování příště

Kulturní přehled – září

Aktualizace a doplňky sledujte na **webu** obce či v **Informačním listu**

Výstavy:

Pátek 26. srpna – neděle 18. září Dobřichovice – velký sál residence (zámku)
Výstava „**Dobřichovice včera, dnes a zítra aneb 20 let od povodní 2002**“.
Výstavu připravuje volební uskupení Společně pro Dobřichovice.

Úterý 20. září – pátek 30. září Dobřichovice – residence (zámek)
Prodejní výstava tvorby klientů **Náruče**. Pořádá Náruč z. s. ve spolupráci s KC Dobřichovice.
Výstavní sál je otevřen denně od 9 h do 21 h.

Další kulturní akce:

Sobota 3. září 8 – 12 hod. Dobřichovice - u řeky pod lípou
Farmářské trhy, pořádá město Dobřichovice.

Čtvrtek 15. září od 19:30 hod. Dobřichovice – velký sál residence (zámku)
Koncert **Luboše Pospíšila**, matadora české hudební scény. Doprovod Ondřej Fencel (kytara, klávesy) a Ondřej Hnátek (perkuse) z 5P. *Předprodej v Infocentru 250,-/200,- Kč.*

Sobota 10. září 10 - 21:45 hod. Dobřichovice – pod residencí (zámek)
Dobřichovická šermířská Alotria – vystoupí 15 souborů z celé republiky.
Vedle již tradičních šermířských, tanečních a divadelních vystoupení atmosféru doplní koncerty dobové hudby. Samozřejmě nebude chybět historické tržiště s dětskou lukostřelbou a dalšími atrakcemi pro malé i velké, doplněné dobovým i méně dobovým občerstvením. *Vstupné 100,- /50,- Kč a děti do výšky meče a ZTP zdarma. Pořádá skupina historického šermu Alotrium.*

Neděle 11. září 14 - 17 hod.

Poznej (alespoň trochu) své Dobřichovice – nedělní vycházka po zajímavých místech Dobřichovic. Start individuálně v uvedeném časovém rozpětí u restaurace a hotelu Panská Zahrada, kde obdržíte mapku se zadáním a cílem cesty. Podrobnosti na jiném místě tohoto Kukátka.

Sobota 17. září 8 – 12 hod. Dobřichovice - u řeky pod lípou
Farmářské trhy, pořádá město Dobřichovice.

Neděle 18. září od 17 hod. Dobřichovice – velký sál residence (zámku)
Slavnostní derniéra výstavy „**Dobřichovice včera, dnes a zítra aneb 20 let od povodní 2002**“ – odpolední Čaj o páté. *Pořádá volební uskupení Společně pro Dobřichovice.*

Úterý 20. září od 19 hod. Dobřichovice – residence (zámek)

Koncert skupiny **Bachtale Apsa** s **Bárou Hrzánovou** a **Máriem Bihárim**. Benefiční akce pořádaná Náručí z. s. *Vstupné 250,- Kč. Předprodej v Infocentru, Modrém domečku Řevnice a přes www.goout.cz.* V 18 hod. zahájení prodejní výstavy rehabilitačního centra Náručí.

Sobota 24. září

Tetínské farmářské trhy na Koledníku

Doba konání: 10:00 – 15:00 hodin. Více info na www.trhytetin.cz

Přijďte navštívit naše Tetínské farmářské trhy na Koledníku u Berouna. Zajistíme zdarma autobusovou dopravu Tetín – Beroun – Jarov – Koledník a zpět, celodenní dětský program, tombolu, živou hudbu, různé stánky s občerstvením i s regionálními produkty. *Neváhejte, vezměte rodinu a přijďte podpořit naše místní farmáře a prodejce.*

Stručně, co se bude dít v Letech:

31. 8. od 14 hod., areál ZŠ Lety, Karlštejská 571

Benefiční otevření ZŠ Lety (Viz rubrika Školy)

2. 9. od 16 hod. na „umělce“ u FK Lety

Dětská fotbalová diskotéka

Hudbou, tancem a soutěžemi přivítají děti úvod školního roku pod taktovkou DJ Oldy Burdy. Občerstvení pro vás připraví mistr dobrůtek Martin Černý s kolektivem klubového zařízení FK Lety „V Ofsajdu“. Pořádá obec Lety spolu s FK Lety. *Vstup volný.*

3. 9. od 9 hod., areál Sokola Lety

Tenis a tabata – sport pro všechny

Na akci určené pro širokou veřejnost skloubíme cvičení s výukou tenisu pod dohledem trenérů. Zúčastnit se mohou jak pokročilí sportovci, tak i úplní začátečníci. Přihlášky na: www.tenis-škola.cz.

6. 9. od 18 hod., areál Sokola Lety

Noc Sokoloven pro všechny odvážné děti

Na celorepublikové akci přespí děti v letovské sokolovně. Součástí programu je opékání buřtů, malování na obličej, divadélko nebo jiná zábavná show pro děti. Končíme „bojovkou“. Vstupné dobrovolné. www.sokollety.cz

16. 9. od 20 hod., srub U Kocoura

Nový český film **MSTITEL** Oblíbené letní kino u srubu uvede vítěze zahraničních filmových festivalů (New York, Portoriko) český film Mstitel (2021), ve kterém jednu z hlavních rolí zahrál i Jaroslav Dušek. *Děkujeme za realizaci týmu BIO Řevnice, jmenovitě Martinu Dražíkovi, Michalu Šárovi a kol.*

22. 9. od 17 hod., školní jídelna ZŠ Lety

Život v Kanadě očima Letovačky

Povídání o Kanadě, její divoké přírodě, zajímavé historii i současném životě doplní spousta fotografií z pětiletého pobytu letovské Petry Klobušiakové. Dojde i na zajímavosti: Kde se vaří javorový sirup? Jak chutnají bobří ocásky? A mnoho dalších.

8. října od 10 do 16 hod.

Podzimní Garage sale v Letech v ulici Na Pěšince a v dalších letovských ulicích.

Splněný fotbalový sen

Skoro každý asi zná popěvek „Zelená je tráva, fotbal to je hra, a ten míč kulatý ...“.

Pisnička je to sice hezká, jenže realita na mnoha hřištích byla zcela odlišná. Leckde se v dřívějších letech na skutečně zelené trávě nehrálo. Povrchy bývaly často škvárové jako třeba v Radotíně a na Smíchově či na Zličíně, a nebo pískové jako na Spartě Košíře. Venkovská fotbalová hřiště měla většinou povrch kombinovaný. Od branky k brance se buď táhl široký škvárový pruh nebo ušlapaný mlat a po stranách se cosi zelenalo (pokud nebylo sucho), většinou spíše různý plevel než opravdová tráva. Pěkných travnatých hřišť bývalo málo. Důvod je prostý. Udržovat pěkný trávník vyžaduje daleko více peněz i práce a hlavně v parných létech pravidelnou závlahu, a to býval největší problém. Kolem přelomu století se proto začala houfně budovat hřiště s umělou trávou, na kterých se dá hrát i v zimě. U nás v Dobřichovicích se po dlouhá desetiletí hrálo právě na kombinovaném terénu. Mezi oběma brankami byla škvára a po stranách rostla lebeda. Leckterí tehdejší hráči si škváru odnášeli na památku zadřenou pod kůži....

Teprve ke konci prvního desetiletí jednadvacátého století se podařilo povrch zrekonstruovat.

Na plochu se tehdy navozilo cca 25 nákladních aut písku a zeminy, načež se tehdejší členové oddílu chopili hrabiček i dalšího nářadí a navezený materiál ručně (!) rozvezli a rozprostřeli po ploše. Potom následovalo ruční setí a hnojení. Zalévalo se přenosnými kačenami, takže za půl roku se hřiště hezky zelenalo. Posun to byl veliký. Jenže jak šel čas, všechno

se vyvíjí a mění. Zvláště poslední roky, kdy se stále více projevuje změna klimatu. Vody začíná být nedostatek a v létě stoupají teploty až k extrémním výškám. To už se s ručně přenášeny kačenami nedá zvládnout. Padlo tudíž rozhodnutí o instalaci umělé závlahy řízené počítačem. Plocha bude pravidelně rovnoměrně zalévána optimálním množstvím vody, takže dojde ke značným úsporám a omezí to časově i fyzicky náročnou práci. Žádost o dotaci byla podána, avšak stejný nápad měla řada fotbalových klubů a oddílů....

Teprve letos, kdy shodou okolností slavíme STO let fotbalu v Dobřichovicích, se na nás usmálo štěstí a dotace byla udělena! Na konci června odborná firma uskutečnila náš dávný sen. Do nového soutěžního ročníku 2022/2023 vstoupíme na krásném zeleném trávníku.

ROZPIS DOMÁČÍCH MISTROVSKÝCH UTKÁNÍ

SO - 27. 8. od 17:00 hod.
Dobřichovice - Červený Újezd
SO - 10. 9. od 17:00 hod.
Dobřichovice - Kněževos
SO - 24. 9. od 16:30 hod.
Dobřichovice - SK Nučice
SO - 8.10. od 16:00 hod.
Dobřichovice - FK Horoměřice
SO - 22.10. od 15:30 hod.
Dobřichovice - TJ Hostivice
SO - 5.11. od 14:00 hod.
Dobřichovice - FK Středokluky
SO - 12.11. od 14:00 hod.
Dobřichovice - SK Třebotv

(oma)

Volejbalová sezóna 2022-23 začíná

Než se seznámíme s termíny **domácích** utkání našich družstev, krátce si připome-

neme některé jejich významnější úspěchy v sezóně minulé. Toho největšího dosáhlo

naše ženské Áčko, které vyhrálo první ligu; jen o málo zpět zůstalo za děvčaty Áčko mužů, které se v první lize umístilo na třetím místě; ženské Běčko vyhrálo krajský přebor 2. třídy a na loňském mistrovství republiky ve volejbale seniorek naše seniorky získaly mistrovský titul. A na závěr ještě uveďme, že naše ženské Áčko (pod názvem Dobiholky) vyhrálo loni i letos slavné Dřevěnice.

Termíny letošních domácích utkání našich družstev:

Muži A. 1. liga

30.9. s V. Meziříčím, 21.10. s Blue Ostrava, 22.10. s OU Ostrava, 11.11. s Č. Budějovicemi, 12.11. se Lvy Praha, 25. 11. s Brnem, 26.11. s Bučovicemi, 16.12. s Hr. Králové, 17.12. s MFF Praha

Ženy A, 1. liga, skupina A

23. a 24.9. s Hronovem, 14. a 15.10. s Kr. Polem, 28. a 29.10. s Hr. Králové, 18. a 19.11. s Prostějovem, 2. a 3.12. se Žižkovem

Muži B, KP 1.třídy

15.10. s Mělníkem, 5.11. s Dobříší, 19.11. s Tuchlovicemi, 3. 12. s Benešovem

Ženy B, KP 2. třídy

3.9. s Kr. Dvorem, 17.9. s Berounem – pak až 29.4. s Mníškem

Muži C, KP 2. třídy

10.9. s Mníškem, 1.10. s Berounem – pak až 22.4. s Kr. Dvorem

Všem našim družstvům přejeme nejen mnoho vítězných zápasů, ale i radost ze hry a volejbalovou pohodu.

HgS

V sobotu 13.8. skončil velkým úspěchem Přebor sokolské župy Jungmannovy v Komařově. Dobřichovické volejbalistky družstva B skončily na 1. místě.

Ivana Caldová

Přebornicemi SŽJ pro rok 2022 jsou: zleva dole Natálie Bělíková, Veronika Zvolská/Vrabcová, Kristýna Pánková, Kateřina Vlastníková, nahoře zleva Jana Poláková, Gabriela Bělíková a Petra Špačková.

Orientační běh

Hlavními závody jarní sezóny byly závody oblastního žebříčku. Ty se konaly již v obvyklém počtu sedmi závodů, přičemž do celkového umístění se počítají čtyři největší bodové zisky, tedy čtyři závody, které se každému nejvíce povedly. Bě-

hali jsme v lese u Slaného, po městečku Odolena Voda, v okolí Struhařova u Mníchovic, dva závody byly na Rakovnicku u Lužné a konečně v nedaleké Chyňavě a u Ondřejova. Z výsledků bych rád zmínil alespoň úspěch Jiřiny Štrossové, která

ve své kategorii celou jarní část soutěže vyhrála a též hezké čtvrté místo Pepíka Paula a pátá místa Pavly Mrázové a Jardy Pavlů. Na jaře se také konaly čtyři první závody národního žebříčku pro Čechy. Zde náš oddíl nebyl příliš zastoupen, zúčastnili se v průměru 4 závodníci, v jednotlivých závodech jsme získali dvě třetí a dvě čtvrtá místa. Celkové hodnocení bude až na podzim za celý rok.

Letní prázdninové měsíce jsou zaplněny vícedenními závody, které navštěvují převážně celé rodiny, neboť orientační běh je sport vhodný pro všechny generace. Někdy se akce dokonce v čase překrývají, takže si každý může vybrat místo, ale i terén, který mu nejvíce vyhovuje. Náš klub se zatím zúčastnil pěti akcí v červenci a jedné v srpnu. Seriál začal závodem Pískovce 2022 v krásných terénech borových lesů a pískovcových skalek u Doks, dále jsme měli závodníky ve všech třech etapách akce O-Požáry v romantickém Posázaví u Kamenného Přívozu. Pak následovaly tři závody seriálu odloženého WOC-Tour, konané v náročném terénu Jizerských hor. Dále tradiční HSH Vysočina cup v Křížáncích u Svatky, pak další dvě etapy v Jizerských horách u Bedřichova a konečně na začátku srpna 5 etap v Tisu u Blatna v Rakovnické pahorkatině. Nejsme příliš početný klub, takže naše zastoupení bylo v průměru cca 5 závodníků, ale vždy se slušnými výsledky. V celkem 19 etapách těchto závodů jsme získali jedno první místo, sedm druhých a osm třetích míst. Dobré výsledky vždy potěší, ale hlavní je pro nás vždy radost z pohybu a pobytu ve zdravém a čistém prostředí. Tato radost vyzařuje na snímku i z nejmladších závodnic Annabelky a Terezky, které zrovna šťastně objevily kontrolu č. 69.

V srpnu nás ještě čeká tradiční 3-etapový závod Rumcajsovy míle v Krkonošském podhůří, Pěkné prázdniny s OB v Čes-

kém ráji a West cup v Krušných horách. Tím se letní prázdninová sezóna uzavře a od září začnou podzimní žebříčkové závody a mistrovství a veteraniády ČR. Když popisují tyto řádky o hezkých sportovních zážitcích, kdy lidé spolu soupeří pouze na poli sportovním, mají z toho radost a usmívají se na sebe, mám z toho hezký pocit.

Ale po návratu do reality všedních dnů, kdy mnoho našich bližních bojuje ve jménu různých ideologií o moc, bohatství a slávu a neváhají pro to obětovat dokonce i životy nevinných, vždy se zamýšlím nad tím, kolik toho člověk vlastně opravdu potřebuje k životu a ke štěstí. Moudří myslitelé tento problém řeší již tisíce let, namátkou připomenu řeckého Platóna: "Přístup k moci by měl být zakázán těm, kteří ji milují." Jak toho dosáhnout v praxi, se lidstvo zatím učí.

V. Jaroš

Nejmladší závodnice Annabel Zeman a Tereza Metelková. Autor fotografie Tomáš Zeman

Lukostřelba

„Eště je tam to prase?!“

vybafnul na mě člověk, držící si pevně a narátko svého psa, jakmile jsem k němu zahnul zpoza rohu sokolského plotu vzhadu u Viničné aleje. Zašrotovalo mi v hlavě, o čem to asi mluví, jestli ho také trápí politika hned brzy po ránu, tak jsem zareagoval: „Kde?“

„No, tam v tom poli...“

Na to mi už secvaklo.

„Je tam a bude tam asi tak do dvou, možná do tří...“

podáři se pro změnu zase mně vyloudit nechápavý výraz na jeho tváři. Ale nenechal jsem ho v tom příliš dlouho a pokračoval jsem:

„Protože je polyurethanový a my do něj budeme střílet. Chystáme totiž lukostřelecký závod.“ „Aha...“ a pak dodal omluvně:

„Nó, voni se tu ty divoký prasata potulujou a jsou strašně nebezpečný pro psy...“

Neměl jsem, bohužel, čas pokračovat s ním ve slibně načaté konverzaci, ale pro něj to bylo spíš úlevou, řekl bych.

Tahle veselá scénka bez natáčení se odehrála téměř před rokem, v den chlouby našeho oddílu, Velké ceny Poberouní v 3D lukostřelbě, závod, který pořádáme nejen pro sebe, ale také pro přátele z jiných, často i renomovaných oddílů.

Od té doby svist šípů v pravém zadním rohu sokolského areálu utěšeně houstne a sílí. Úměrně růstu naší členské základny. Všichni najednou se poprvé uvidíme na naší první pravé oddílové valné hromadě v sokolovně v neděli 18. září večer.

Možná tam dokonce dorazíme v plné zbroji, neboť máme za lubem po schůzi vyzkoušet prvním nočním závodem, jak se bude střílet při umělém osvětlení pod přístřeškem naší střelnice. Pracujeme dosti usilovně na tom, aby to bylo možné. Věřím, že se nám to podaří a trochu s napětím očekávám, jak se všichni z nás popasujeme s přesídlením zimních tréninků z útulného tepla sokolovny na drsné venkovní povětrí. Chystáme se totiž provozovat náš sport jako celoročně venkovní. Jen, aby to nebyl vizionářský přístup a aby i sálové sporty nevyžadovaly letos v zimě mrazuvzdorné oblečení.

Brzy se tedy ukáže, jestli jsme opravdu parta drsňáků se srdcem aljašských lovců koží anebo jestli se nám těžce zasteskne po sálonním střílení v trenýrkách a tričku.

Můj milovaný Petr Lutka kdysi zpíval:

...A když je mír, ať se lid třídí, má každé auto a špatně řídí...

Teď se i náš lukostřelecký oddíl bude brzy třídít. Hlavně aby to bylo v míru.

Už nás není málo, ale kdyby někoho z vás popadla neodolatelná chuť zkusit to s námi, vítejte a ozvěte se mi.

Ať to lítá!

Vláda Gavriněv,
v.gavrinev@seznam.cz

Výstava fotografií

„Dobřichovice včera, dnes a zítra aneb 20 let od povodní 2002“

26. 8. – 18. 9. 2022 Dobřichovický zámek

**Slavnostní premiéra výstavy
v neděli 18. 9. 2022 od 17 hodin**

Zveme vás v neděli 18. 9. od 17 hodin do velkého sálu křižovnického zámku v Dobřichovicích na Čaj o páté, premiéru výstavy pozoruhodných fotografií o tom, jak to bylo v Dobřichovicích v průběhu času.

K čaji s občerstvením je připraven kulturní program: zazní díla hudební klasiky i hudba 20. století v podání členů orchestru Národního divadla, poslechneme si autorské čtení Jiřího Růžka a (krátkou) přednášku Václava Fanty o poučení z historických povodní.

Na výstavě se mimo jiné dozvíte např. odpovědi na následující otázky:

- Kolik dětí bylo v naší škole a školce před 10 a 20 lety, kolik jich je tam dnes?
- Jak Dobřichovice rostou?
- Kdy se přestěhovala samoobsluha pana Žáčka z Dobřichovic do Letů?
- Kdy byl postaven 1. stupeň ZŠ na pozemku vedle Sokola?
- Odkdy máme současný most a odkdy novou lávku pro pěší?
- Kam vystoupala hladina Berounky v Dobřichovicích při povodni 2002?

*Výstavu organizuje volební uskupení Společně pro Dobřichovice (sdružení nezávislých kandidátů a TOP 09 a STAN).
Na premiéře se můžete setkat s našimi kandidáty a zapojit se do debaty o vývoji našeho města.*

PANSKÁ ZAHRAHA
RESTAURACE & HOTEL
★ ★ ★ ★

EXPLOZE CHUTÍ.

TAKOVÉ JE
PODZIMNÍ
MENU V NAŠEM
PROVEDENÍ.

PANSKAZAHRAHA.CZ
WELLNESSDOBRICHOVICE.CZ

DOB Centrum

panskazahradadobrichovice
SLEDUJTE NÁS!

Manor Garden s.r.o.
Anežky České 432, Dobříchovice
Restaurace: +420 226 230 930
Hotel: +420 226 230 900